

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 183/2019-194

Ústavný súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí 11. februára 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej, zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Mojmíra Mamojku prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], Maďarská republika, zastúpeného advokátskou kanceláriou RUŽIČKA AND PARTNERS s. r. o., Vysoká 2/B, Bratislava, v mene ktorej koná advokátka a konateľka JUDr. Dana Nemčíková, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základných práv podľa čl. 45 ods. 1, čl. 47 a čl. 50 Charty základných práv Európskej únie a práva podľa čl. 54 Dohovoru, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda zo 14. júna 1985 uzatvorená medzi vládami štátov hospodárskej únie Beneluxu, Nemeckej spolkovej republiky a Francúzskej republiky o postupnom zrušení kontrol na ich spoločných hraniciach, oznámením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. V GPtm 54/18/1000-18 z 27. novembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] [REDACTED] na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základné právo na spravodlivý proces podľa čl. 47

Charty základných práv Európskej únie oznámením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. V GPtm 54/18/1000-18 z 27. novembra 2018 porušené boli.

2. Oznámenie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. V GPtm 54/18/1000-18 z 27. novembra 2018 zrušuje a vec jej vracia na ďalšie konanie.

3. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky je povinná nahradiť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 1 038,78 € (slovom tisíctridsaťosem eur a sedemdesiatosem centov) na účet advokátskej kancelárie RUŽIČKA AND PARTNERS s. r. o., Vysoká 2/B, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Stav konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 183/2019-30 z 30. apríla 2019 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], Maďarská republika (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základných práv podľa čl. 45 ods. 1, čl. 47 a čl. 50 Charty základných práv Európskej únie (ďalej aj „charta“) a práva podľa čl. 54 Dohovoru, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda zo 14. júna 1985 uzatvorená medzi vládami štátov hospodárskej únie Beneluxu, Nemeckej spolkovej republiky a Francúzskej republiky

o postupnom zrušení kontrol na ich spoločných hraniciach (ďalej len „vykonávací dohovor“), oznámením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) č. k. V GPtm 54/18/1000-18 z 27. novembra 2018 (ďalej len „oznámenie z 27. novembra 2018“).

II.

Vymedzenie napadnutého opatrenia a sťažnostná argumentácia sťažovateľa

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Župný súd v Záhrebe vydal 15. decembra 2015 na sťažovateľa európsky zatýkací rozkaz sp. zn. K-US-50/14, na základe ktorého bol vložený záznam do Schengenského informačného systému (ďalej aj „SIS II“).

3. Sťažovateľ sa svojimi podaniami doručenými generálnej prokuratúre domáhal predbežného preskúmania záznamu podľa § 12 zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 154/2010 Z. z.“) a vydania pokynu Národnej ústredni SIRENE na označenie záznamu (flag), ktoré predstavuje prekážku zadržania osoby.

4. Sťažovateľ doručil generálnej prokuratúre 1. februára 2018 svoje prvé podanie doplnené podaním z 26. marca 2018. Prvé podanie vybavila generálna prokuratúra oznámením č. k. V GPtm 54/18/1000-12 zo 4. apríla 2018, v ktorom prokurátorka generálnej prokuratúry oznámila, že vo veci nezistila nezákonnosť, ktorá by vyžadovala prijatie prokurátorských opatrení, podanie vyhodnotila ako podnet podľa zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“), ktorý následne odložila. Zároveň konštatovala „*nedostatok svojej právomoci na postup podľa § 12 zákona o EZR a odkázala Sťažovateľa na súd.*“.

5. Dňa 4. mája 2018 sťažovateľ doručil generálnej prokuratúre druhé podanie, v ktorom žiadal o preskúmanie zákonnosti vybavenia prvého podania podľa § 36 zákona o prokuratúre. Druhé podanie vybavila generálna prokuratúra oznámením č. k. V GPtm 54/18/1000-14 z 13. júna 2018 a uviedla, že postupovala podľa svojich

vnútorných predpisov, keďže v predmetnej veci nemožno aplikovať zákon o prokuratúre vzhľadom na to, že sa sťažovateľ domáhal preskúmania zákonnosti postupu prokurátora v trestnom konaní.

6. Dňa 28. mája 2018 sťažovateľ podal Okresnému súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) žalobu o určenie povinnosti a návrh na vydanie neodkladného opatrenia proti generálnej prokuratúre a Slovenskej republike v zastúpení generálnou prokuratúrou. Okresný súd uznesením sp. zn. 22 C 29/2018 z 15. júna 2018 návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol.

7. Sťažovateľ požiadal o stanovisko k aplikačným problémom pri predbežnom preskúmaní záznamov aj Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“). V liste z 1. októbra 2018 ministerstvo spravodlivosti uviedlo, že predbežné preskúmanie záznamu *„slúži na obmedzenie zásahov do základných práv osoby, na ktorú bol vydaný európsky zatýkací rozkaz, a týka sa zadržania osoby. Tiež uvádza, že Slovenská republika určila justičný orgán (GP SR) ako zodpovedný za rozhodnutie o vložení indikátora nevykonateľnosti (flag) zadržania osoby.“*

8. *„S ohľadom na nové skutočnosti“* sťažovateľ doručil generálnej prokuratúre 12. novembra 2018 tretie podanie, v ktorom poukazoval na *„porušenie práva na spravodlivý proces, dôležité záujmy Slovenskej republiky a porušenie zásady ne bis in idem v kontexte rozsudku Európskeho súdneho dvora zo dňa 25. 07. 2018 vo veci C-216/18PPU (LM), rozhodnutia Súdnej stolice Hlavného mesta Maďarska z 23. 08. 2018, rozhodnutia Ústavného súdu Chorvátskej republiky a listu Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky zo dňa 1. 10. 2018.“* Generálna prokuratúra vybavila tretie podanie oznámením z 27. novembra 2018 tak, že ho odložila a konštatovala nedostatok právomoci na postup podľa § 12 zákona č. 154/2010 Z. z. Sťažovateľ namieta, že generálna prokuratúra porušila označené práva a články tým, že nekonala v rozsahu stanovenom § 12 zákona č. 154/2010 Z. z. a oznámenie *„riadne neodôvodnila, neposúdila nové skutočnosti a neskúmala, či sa okolnosti medzi vybavením jednotlivých podaní nezmenili, vôbec sa nezaoberala ľudsko-právnymi argumentami Sťažovateľa a neskúmala tak merito veci*

v rozsahu povinností stanovenej GP SR ustanovením § 12 zákona o EZR. Nevyznačením flagu a postupom v rozpore so zákonom porušila zásadu ne bis in idem a právo na slobodu pohybu a pobytu.“.

9. Sťažovateľ poukazuje na to, že predbežné preskúmanie záznamu podľa § 12 zákona č. 154/2010 Z. z. predstavuje osobitný procesný postup generálnej prokuratúry, „na základe ktorého informuje štát vydávajúci EZR, že na jeho území obmedzí výkon EZR iba na sledovanie dotknutej osoby, keďže štandardný výkon EZR by mohol mať alebo má za dôsledok (i) nesúlad s právnym poriadkom SR, (ii) porušenie medzinárodných záväzkov, ktorými je SR viazaná alebo (iii) bol by ohrozený iný dôležitý záujem SR (iv) prípadne sú splnené podmienky podľa osobitného predpisu. Uvedené ustanovenie slúži na elimináciu zásahov do základných ľudských práv dotknutej osoby.“. Postup podľa § 12 zákona č. 154/2010 Z. z. je samostatným procesným postupom, ktorý je odlišný od postupu podľa § 22 a § 23 zákona č. 154/2010 Z. z., v ktorom súd rozhoduje o obligatórnych alebo fakultatívnych dôvodoch nevykonania európskeho zatýkacieho rozkazu po zadržaní osoby. Pri predbežnom preskúmaní záznamu je okrem iných potrebné „preskúmať všetky dôvody, ktoré môžu byť dôvodom na nevykonanie EZR, vrátane dôvodných podozrení o porušení základných ľudských práv a slobôd a nemožno ho obmedziť len na dôvody uvedené v § 23 ods. 1 zákona o EZR. Navyše judikatúra ESD uznáva ako povinné dôvody na odmietnutie výkonu EZR i porušenie základného práva na spravodlivý súdny proces a iné porušenie základných ľudských práv a slobôd.“. Sťažovateľ poukazuje na bod 34 preambuly a čl. 24 a 25 rozhodnutia Rady 2007/533/SVV z 12. júna 2007 o zriadení, prevádzke a využívaní Schengenského informačného systému druhej generácie [SIS II (ďalej len „rozhodnutie o SIS II“)] a na bod 12 a čl. 1 ods. 3 rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi (ďalej aj „rámcové rozhodnutie o EZR“), ktoré „deklarujú, že dôvodom na povinné odmietnutie vykonania EZR (alebo jeho flagovanie v procese predbežného preskúmania), je okrem iného rozpor s medzinárodnými záväzkami a dôvodné obavy o porušení základných ľudských práv a slobôd.“.

10. Sťažovateľ namieta, že generálna prokuratúra nevybavila ani prvé a ani druhé podanie postupom podľa § 12 zákona č. 154/2010 Z. z. Z uvedeného dôvodu podal tretie podanie, v ktorom *„uviedol nové skutočnosti rozhodné pre predbežné posúdenie záznamu, tieto GP SR bližšie neskúmala a odmietla podanie s rovnakým konštatovaním ako v predchádzajúcich dvoch prípadoch, t. j. že GP SR nemá právomoc rozhodnúť o označení záznamu z iných ako obligatórnych dôvodov uvedených v § 23 ods. 1 zákona o EZR... v Podaní č. 3 sa Sťažovateľ nedomáhal preskúmania predchádzajúceho postupu pri vybavení predošlých podaní, v tomto novom podaní boli uvedené nové skutočnosti, ktoré dovtedy GP SR neboli predstreté. Poukazujeme tiež na to, že postup útvaru SIRENE v súvislosti s predmetnými podaniami je bez právnej relevancie, keďže zákon jasne zveruje právomoc predbežného preskúmania a vydávania pokynov na označenie záznamu priamo GP SR.“* Tým, že generálna prokuratúra nepostupovala podľa § 12 zákona č. 154/2010 Z. z., odoprela sťažovateľovi spravodlivosť a porušila ním označené práva a články.

11. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a základného práva podľa čl. 47 charty sťažovateľ poukazuje na judikatúru ústavného súdu, z ktorej vyplýva, že garancie tvoriace obsah základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa uplatnia nielen na ochranu poskytovaných súdmi, ale aj na ochranu poskytovaných inými orgánmi Slovenskej republiky. Následne sťažovateľ vymedzuje postavenie prokuratúry vyplývajúce zo zákona o prokuratúre, ako aj zo zákona č. 154/2010 Z. z. Vzhľadom na to, že zákon č. 154/2010 Z. z. neupravuje osobitný postup generálnej prokuratúry pri predbežnom preskúmaní záznamu, sťažovateľ podal podnet podľa zákona o prokuratúre a žiadal, aby generálna prokuratúra realizovala svoju právomoc podľa § 12 zákona č. 154/2010 Z. z. Generálna prokuratúra mala povinnosť sa riadne zaoberať týmto podnetom a o spôsobe jeho vybavenia informovať sťažovateľa. Generálna prokuratúra takýmto spôsobom nekonala, postupovala arbitrárne a nepreskúmateľne: *«Je nepochybné, že aj taký typ „rozhodnutia“ akým je Vybavenie podania č. 3 podlieha splneniu kvalitatívnych požiadaviek na odôvodnenie (poukazujeme na rozhodnutie Ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 558/2017-22).»* Právny záver generálnej prokuratúry o nedostatku právomoci predbežne preskúmať záznam podľa § 12 zákona č. 154/2010 Z. z.

okrem dôvodov obligatórneho odmietnutia vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu považuje sťažovateľ za arbitrárny. Rozsah preskúmvacej právomoci je priamo vymedzený v § 12 zákona č. 154/2010 Z. z. a je potrebné ho vykladať v súlade s rozhodnutím o SIS II, rámcovým rozhodnutím o EZR a judikatúrou Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“). Právomoc generálnej prokuratúry možno považovať za špeciálnu právomoc na zabránenie porušovaniu práv sťažovateľa, a to najmä v čase pred jeho zadržaním.

12. K námietke porušenia práva na spravodlivý proces v Chorvátskej republike sťažovateľ poukazuje na rámcové rozhodnutie o EZR a na rozhodnutie Súdneho dvora vo veci C-216/18, podľa ktorého dôvodom na nevykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu je aj porušenie základných ľudských práv. Generálna prokuratúra neprešetrila všetky relevantné skutočnosti, nevyžiadala si informácie od štátu pôvodu a okrem nedostatočného odôvodnenia *„vyložila a aplikovala právnu normu (§ 12 zákona o EZR) svojvoľne a ústavne nekonformným spôsobom, nakoľko znenie ustanovenia § 12 zákona o EZR zahŕňa aj iné dôvody pre vyznačenie flagu ako je uvedené v § 23 ods. 1 zákona o EZR, napr. dôležité záujmy alebo rozpor s medzinárodnými záväzkami... GP SR tým popiera samotný účel ustanovenia § 12 zákona o EZR, ktorým je eliminácia zásahov do základných ľudských práv a slobôd.“*

13. Sťažovateľ namieta aj porušenie zásady *ne bis in idem*, keďže o skutku, pre ktorý bol vydaný európsky zatýkací rozkaz, sa viedlo v Maďarskej republike konanie – poukazuje na rozhodnutie Súdnej stolice hlavného mesta Maďarska (ďalej len „súdna stolica“) sp. zn. 33.Beü.945/2018/3 z 23. augusta 2018, ako aj na rozhodnutie Národného úradu vyšetrovania Maďarska sp. zn. Nyom 344/2015 z 1. júna 2015. Rozhodnutie súdnej stolice bolo novou skutočnosťou v treťom podaní sťažovateľa, na ktorú generálna prokuratúra nijako vecne nereagovala a len odkázala na vybavenie prvého a druhého podania. Takýto postup nemožno akceptovať aj vzhľadom na to, že v čase vybavenia prvého a druhého podania rozhodnutie súdnej stolice nebolo ani vydané.

14. Obdobne sťažovateľ namieta existenciu rizika, že v Chorvátskej republike bude vystavený arbitrárnemu postupu, a rizika porušenia práva na spravodlivý súdny proces.

Generálna prokuratúra sa týmito dôvodmi vecne nezaoberala s tým, že preskúmanie v takom rozsahu „presahuje rámec predbežného preskúmania záznamu a pokiaľ to bude potrebné, bude vykonané v prípade zadržania osoby na území SR...

... *Preskúmanie námietok o porušovaní základných ľudských práv Sťažovateľa len v prípade vydania sa orgánom činným v trestnom konaní na zadržanie je neprimerané.*“.

15. Sťažovateľ poukazuje na rozhodnutia Súdneho dvora v spojených veciach C-404/15 a C-659/15 PPU z 5. apríla 2016 a vo veci C-241/15 PPU z 1. júna 2016. Uvádza tiež právne závery v rozhodnutí vo veci C-216/18 PPU z 25. júla 2018, podľa ktorých „*súdny orgán, ktorý má rozhodnúť o vykonaní európskeho zatykača, sa musí zdržať jeho vykonania, ak sa domnieva, že dotknutá osoba bude vystavená riziku porušenia svojho základného práva na nezávislý súd, a teda podstaty svojho základného práva na spravodlivý proces, a to z dôvodu nedostatkov spôsobilých ovplyvniť nezávislosť súdnej moci v členskom štáte, v ktorom bol zatykač vydaný.*“.

Dôvodné pochybnosti o dodržaní základných ľudských práv sú takto dôvodom na odmietnutie vykonania európskeho zatykáacieho rozkazu. V zmysle rozhodnutia o SIS II „*pridanie flagu je potom možné v prípade, že je zrejmé, že samotné vykonanie sa bude musieť z tohto dôvodu odmietnuť.*“.

16. Podľa sťažovateľa konanie v Chorvátskej republike «*vykazuje znaky „politicky“ motivovaného procesu*» – uvedené tvrdenie odvodzuje z odôvodnenia rozhodnutia súdnej stolice z 23. augusta 2018, z ktorého vyplýva, že „*vzhľadom na osobné postavenie Sťažovateľa, charakter trestného činu tvoriaceho základ pre konanie a skutkový základ európskeho zatykáacieho rozkazu je reálne ohrozené, nestranné a nezaujaté rozhodovanie vo veci Sťažovateľa v Chorvátskej republike...*“.

Rovnako tak poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu Chorvátskej republiky (ďalej len „*chorvátsky ústavný súd*“) č. U-III-4149/2014 z 24. júla 2015, v ktorom tento vyslovil porušenie práva na spravodlivý proces v totožnej veci spoluobvineného – bývalého premiéra chorvátskej vlády z dôvodu, že dokazovanie bolo vedené tak, že „*sa stierali hranice medzi individuálnou trestnoprávnou zodpovednosťou a politickou zodpovednosťou vlády...*“.

Trestné stíhanie bolo v Chorvátskej republike začaté proti bývalému premiérovi a sťažovateľovi, následne bolo konanie oddelené a v roku 2015 opätovne spojené a na sťažovateľa bola v jeho neprítomnosti

podaná obžaloba. Okrem uvedeného sťažovateľ poukazuje aj na tlačové vyhlásenie chorvátskeho ústavného súdu z 9. januára 2017, z ktorého je zrejmé, že chorvátsky ústavný súd v súvislosti s rozhodnutím z 24. júla 2015 *„sa bráni tlaku verejnosti a obhajuje svoju profesionalitu“*. Toto tlačové vyhlásenie potvrdzuje, že dokazovanie sa vykonáva tak, že *„záujmy Chorvátskej republiky (nevýhoda zmluvy) sú použité na preukazovanie skutku o korupcii, čo vyvoláva dôvodné obavy Sťažovateľa, že proces v Chorvátskej republike voči jeho osobe je zaujatý...“*. Sťažovateľ tiež poukazuje na zaujatosť predsedu vo veci rozhodujúceho senátu – Ivana Turudica, ktorá vyplýva z rozhodnutia Najvyššieho súdu Chorvátskej republiky z 24. septembra 2015, z toho, že inicioval konanie o prejudiciálnej otázke pred Súdny dvorom v súvislosti s konaním proti sťažovateľovi, požiadal o vloženie zápisu do SIS II (SIS alert) o sťažovateľovi, vyjadruje sa v médiách k uvedenej veci a ako vylúčený sudca rozhodoval o námietke zaujatosti proti sudkyňi rozhodujúcej o sťažovateľovi.

17. Sťažovateľ tiež inicioval konanie pred Európskym súdom pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z dôvodu neodôvodneného obmedzovania slobody pohybu v súvislosti s príkazom na vzatie do vyšetrovacej väzby, na základe ktorého bol vydaný európsky zatýkací rozkaz. Sťažovateľ sa nevyhýbal trestnému konaniu, zdržuje sa v mieste svojho obvyklého pobytu. Predmetný príkaz a európsky zatýkací rozkaz boli vydané *„so zámerom prekonať ťažkosti vyplývajúce z odmietnutia poskytnúť právnu pomoc na strane maďarských úradov.“* Sťažovateľ je generálnym riaditeľom štátnej ropnej a plynárenskej spoločnosti MOL, Plc., ktorá je materskou spoločnosťou a hlavným akcionárom SLOVNAFT, a. s. Sťažovateľ sa fakticky nemôže zúčastňovať na rokovaníach orgánov SLOVNAFT, a. s.

18. Generálna prokuratúra sa podľa sťažovateľa vecne nezaoberala námietkou o riziku porušenia práva na spravodlivý proces, v rozhodnutí Súdneho dvora len poukázala na formuláciu, že o uvedených námietkach rozhoduje *„Vykonávajúci súdny orgán, v prípade, že rozhoduje o odovzdaní osoby...“*, pritom podľa sťažovateľa pojem súdny orgán je potrebné vykladať autonómne. Súdny dvor v rozhodnutí vo veci Kovalkovas (C-477/16 z 10. novembra 2016) uviedol, že pokiaľ *«ide o znenie článku 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia, treba poukázať na to, že výraz „súdny orgán“, ktorý sa nachádza v tomto*

ustanovení, neoznačuje len sudcov alebo súdy členského štátu, ale v širšom zmysle sa môže vzťahovať aj na orgány, ktorých úlohou je podieľať sa na výkone spravodlivosti v dotknutom právnom poriadku.». Vychádzajúc z uvedeného právneho záveru, sťažovateľ uvádza, že z čl. 25 rozhodnutia o SIS II vyplýva, že príkaz na flagovanie dáva „justičný orgán podľa vnútroštátneho práva“, ktorým je podľa § 12 zákona č. 154/2010 Z. z. generálna prokuratúra. Túto úvahu potvrdzuje aj ministerstvo spravodlivosti, ktoré uviedlo, že § 12 zákona č. 154/2010 Z. z. Slovenská republika implementovala príslušné ustanovenia rozhodnutia o SIS II.

19. Sťažovateľ tiež poukazuje na rozhodnutie ESLP vo veci Pirozzi proti Belgicku zo 17. apríla 2017, v ktorom ESLP uviedol, že orgán vykonávajúci európsky zatýkací rozkaz má obmedzenú preskúmovaciu právomoc (nemôže napr. posúdiť vhodnosť európskeho zatýkacieho rozkazu), má však preskúmať námietky sťažovateľa z hľadiska dohovoru, teda to, či „výkon európskeho zatýkacieho rozkazu u Sťažovateľa nevedol k zjavne nedostatočnej ochrane práv zaručených Dohovorom...“. Z uvedeného podľa sťažovateľa vyplýva, že princíp vzájomného uznávania nemôže byť aplikovaný mechanicky a automaticky. Pri predložení odôvodnených námietok *«nemožno upustiť od preskúmania takejto „sťažnosti“ len na základe toho, že je uplatňované právo EÚ (Rámcové rozhodnutia), v takom prípade sa musí aplikovať právo EÚ s požiadavkami Dohovoru.»*. Generálna prokuratúra podľa sťažovateľa takto nepostupovala, keďže nepreskúmala odôvodnené námietky sťažovateľa v procese predbežného preskúmania záznamu, čím je sťažovateľ fakticky obmedzený v pohybe a pobyte na území Slovenskej republiky a vo vykonávaní podnikateľských aktivít.

20. Sťažovateľ s poukazom na čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy a na relevantnú judikatúru ústavného súdu ďalej argumentuje, že v materiálnom právnom štáte má orgán verejnej moci povinnosť uplatniť svoju právomoc, keď sú splnené podmienky na jej uplatnenie, orgán verejnej moci teda nemá právo úvahy, či svoju právomoc uplatní – má povinnosť svoju právomoc uplatniť v plnom rozsahu a včas. Takýto postup orgánov verejnej moci je zároveň naplnením princípu právnej istoty. V predmetnej veci mala generálna prokuratúra – či z úradnej moci, alebo na podnet dotknutej osoby – uplatniť svoju

právomoc, t. j. „*predbežne preskúmať záznam v systéme SIS II, zistiť skutkový stav, subsumovať pod právnu normu zistený skutkový stav a vykonať opatrenia na ochranu práv dotknutej osoby. Ak štátny orgán zistí, že podmienky pre uplatnenie jeho pôsobnosti nie sú splnené, je povinný riadne odôvodniť, z akých dôvodov, pre aké prekážky, nemôže uplatniť svoju pôsobnosť...“.*

21. Uvedeným spôsobom generálna prokuratúra nepostupovala a arbitrárne dospela k záveru, že postup podľa § 12 zákona č. 154/2010 Z. z. je možný len vtedy, ak existujú dôvody podľa § 23 ods. 1 zákona č. 154/2010 Z. z. pre obligatórne odmietnutie výkonu európskeho zatýkacieho rozkazu. Dôvodné obavy o porušení základných ľudských práv sú podľa bodov 12 a 13 preambuly a čl. 1 ods. 3 rámcového rozhodnutia o EZR dôvodom na povinné odmietnutie výkonu európskeho zatýkacieho rozkazu. Viaceré štáty – napr. Česká republika, Rakúsko, Belgicko, Grécko, Taliansko, Holandsko, Spojené kráľovstvo a Maďarsko – uvedený dôvod odmietnutia výkonu európskeho zatýkacieho rozkazu zakotvili priamo do svojej legislatívy.

22. Sťažovateľ poukazuje na to, že zákon č. 154/2010 Z. z. rozlišuje viaceré štádiá konania a pre každé štádium určuje príslušný orgán. Predbežné preskúmanie záznamu vykonáva generálna prokuratúra, predbežné vyšetrovanie príslušná krajská prokuratúra a konanie o výkon európskeho zatýkacieho rozkazu vykonáva súd. Predbežné preskúmanie záznamu sa uskutočňuje pred zadržaním osoby, pritom kompetencie jednotlivých orgánov nemožno zamieňať a neuplatnenie právomoci generálnej prokuratúry „*a odkaz na neskoršie štádium konania, ktoré je podmienené obligatónym zadržaním Sťažovateľa, nemožno nijakým ústavne udržateľným spôsobom napraviť v neskoršom konaní. Pochybenie GP SR pri predbežnom preskúmaní záznamu, resp. pri Vybavovaní podania č. 3 nemôže totiž skúmať ani prokurátor krajskej prokuratúry pri predbežnom vyšetrovaní po zadržaní dotknutej osoby, ani súd v rámci výkonu EZR v konaní podľa § 22 zákona o EZR. Uvedené orgány - krajská prokuratúra, miestne príslušná podľa miesta zadržania dotknutej osoby, ako aj súd v konaní podľa § 22 zákona o EZR nie sú ďalšími inštanciami voči GP SR... GP SR je jediný orgán oprávnený vydať pokyn na flagovanie a teda zabrániť, v prípade, že*

sú na takéto konanie dané okolnosti, zadržaniu osoby na území Slovenskej republiky a tým bezprostrednému zásahu do jej osobnej slobody...

Nemožno považovať v demokratickej spoločnosti a v materiálnom právnom štáte za súladný taký stav, keď možnosť bránenia sa pred zásahom štátnej moci je vydanie sa Sťažovateľa orgánom činným v trestnom konaní na zadržanie, aby následne mohol uplatniť svoje námietky proti výkonu EZR, čím je fakticky zabránené vo využívaní práv slobody pohybu a pobytu na území Slovenskej republiky/ Európskej únie a práva na podnikanie.“

23. Výklad a aplikácia § 12 zákona č. 154/2010 Z. z. je v rozpore s čl. 152 ods. 4 ústavy a s princípom materiálneho právneho štátu. Slovenská republika transponovala bod 25 preambuly rozhodnutia o SIS II aj ustanovením § 12 zákona č. 154/2010 Z. z., čím uložila povinnosť generálnej prokuratúre označiť záznam, ak sú na to splnené zákonom predpokladané podmienky.

24. Sťažovateľ namieta porušenie zásady *ne bis in idem* vyjadrenej v čl. 54 vykonávacieho dohovoru a v čl. 50 charty. Sťažovateľ v tejto súvislosti poukazuje na odôvodnenie rozhodnutia súdnej stolice z 23. augusta 2018 a uvádza:

„... je možné ustáliť, že voči obžalovanému... bolo vedené konanie, ktoré už splňalo podmienky určené Súdny dvorom Európskej únie vo veci č. C-268/17. Trestné konanie na Súdnej stolici Hlavného mesta... č. 10.B.2044/2013/7... bolo vedené voči hľadanej osobe ako obžalovanému, súd konajúci na prvom stupni vykonal vo veci samej dokazovanie, ktorého konanie bolo zastavené právoplatným rozsudkom Súdnej tabule Hlavného mesta ako súdom druhého stupňa č. 3.Bf.275/2014/4. zo dňa 3. decembra 2014. V dôsledku toho je na mieste odmietnutie vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu aj podľa § 5 odseku 2 ZEU...“

25. Vychádzajúc z uvedeného, sťažovateľ uvádza:

„... (i) trestné konanie bolo vedené pred Súdnu Stolicou Hlavného mesta č. 10.B.2044/2013/7 proti Sťažovateľovi ako obžalovanému (ii) prvoinštančný súd vykonal dokazovanie vo veci samej (iii) vo veci bol vydaný konečný rozsudok, t. j. Súdna tabuľa

Hlavného mesta ako súd druhej inštancie zastavil konanie právoplatným rozsudkom z 3. 12. 2014.“

26. Podľa sťažovateľa je zrejmé, že trestné konanie pred súdnou stolicou sa týka totožného skutku, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie v Chorvátskej republike a pre ktorý bol vydaný európsky zatýkací rozkaz. Rovnako tak je splnená podmienka právoplatného odsúdenia podľa čl. 54 vykonávacieho dohovoru, keďže *«Súdna tabuľa Hlavného mesta (Tribunál spravodlivosti v Budapešti), ako súd druhého stupňa zastavil trestné stíhanie proti Sťažovateľovi konečným a právoplatným rozhodnutím 3.Bf.275/2014/7 zo dňa 03. 12. 2014, v ktorom „zmenil rozsudok súdu prvého stupňa podľa ods. 1 čl. 372 trestného poriadku a čl. 372 trestného poriadku a to tak, že sa zmenila forma rozsudku súdu prvého stupňa na rozhodnutie a ruší sa výrok o zbavení viny za majetkové trestné činy, pričom ostatné ustanovenia rozhodnutia zostávajú platné podľa ods. 1 čl. 371 trestného poriadku. Odvolanie proti rozsudku Tribunálu v Budapešti sa vylučuje podľa ods. 1 čl. 386 trestného poriadku.“ Taktiež poukázal Sťažovateľ na skutočnosť, že ďalšie obvinenia boli v Maďarsku odmietnuté, čo potvrdzuje Rozhodnutie národného vyšetrovacieho úradu Maďarska Nyom. 344/2015 z 1. júna 2015...*

... iba maďarský súd a príslušné maďarské justičné orgány môžu interpretovať platné maďarské právo. V prípade, že Maďarská republika verí, že trestné stíhanie bolo ukončené pred jej vnútroštátnym súdom konečným rozhodnutím, táto okolnosť bráni inému štátu interpretovať takéto rozhodnutie iným spôsobom. Či bolo trestné stíhanie ukončené „právoplatným odsúdením“ musí byť interpretované v súlade s právom členského štátu, v ktorom bolo toto rozhodnutie vydané (rozhodnutie ESD vo veci C-261/09 Mantello, zo dňa 16. 11. 2010, body 43-50). Podľa rozhodnutia vo veci Mantello, povaha konečného rozhodnutia sa posudzuje podľa vnútroštátneho právneho poriadku, v ktorom bolo rozhodnutie vydané...».

27. Neoznačenie záznamu podľa § 12 zákona č. 154/2010 Z. z., hoci pre tento postup existovali zákonné dôvody, porušuje základné právo sťažovateľa na slobodu pohybu a pobytu podľa čl. 45 ods. 1 charty. Súdny dvor považoval za dostatočné pre aplikáciu práva na slobodu pohybu okolnosti, pri ktorých osoba musela zrušiť prednášku v inom členskom

štáte pre obavy o vydanie do tretej krajiny (rozhodnutie Súdneho dvora vo veci C-473/15 Peter Schotthöfer & Florian Steiner GbR proti Eugenovi Adelsmayrovi zo 6. 9. 2017). Sťažovateľ sa ako generálny riaditeľ a predseda predstavenstva MOL, Plc., ktorá je materskou spoločnosťou a hlavným akcionárom SLOVNAFT, a. s., nemôže osobne zúčastniť na zasadnutiach predstavenstva a tiež na valných zhromaždeniach SLOVNAFT, a. s., ako aj iných pracovných príležitostí na území Slovenskej republiky. Sťažovateľ ako občan Európskej únie má právo na územie Slovenskej republiky vstúpiť bez udania dôvodu, tu sa zdržiavať a toto územie zároveň slobodne opustiť. Vo výkone tohto práva bráni sťažovateľovi hrozba zatknutia, čím by došlo k nezvratnému zásahu do jeho osobnej slobody.

28. Sťažovateľ uvádza, že nemá k dispozícii opravný prostriedok ani iný prostriedok nápravy podľa zákona č. 154/2010 Z. z., rovnako tak ani podľa Trestného zákona a zákona o prokuratúre.

29. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezom takto rozhodol:

«... Oznámením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky „[REDACTED] [REDACTED] - podnet na preskúmanie záznamu v SIS“ č. k. V GPtm 54/18/1000-18 bolo porušené základné právo Sťažovateľa na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR... právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru... a čl. 47 Charty základných ľudských práv Európskej únie,

... bol porušený princíp právneho štátu podľa článku 1 ods. 1 prvá veta Ústavy SR, podľa ktorého je Slovenská republika zvrchovaný, demokratický a právny štát.

... bol porušený princíp právneho štátu podľa článku 2 ods. 2 Ústavy SR, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

... bol porušený čl. 54 Dohovoru, ktorým sa vykonáva Schengenská dohoda zo 14. júna 1985 uzatvorená medzi vládami štátov hospodárskej únie Beneluxu, Nemeckej spolkovej republiky a Francúzskej republiky o postupnom zrušení kontrol na ich spoločných hraniciach z 16. 06. 1990 a čl. 50 Charty základných ľudských práv Európskej únie.

... bol porušený čl. 45 ods. 1 Charty základných ľudských práv Európskej únie.

... Oznámenie Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky „[REDAKOVANÉ] - podnet na preskúmanie záznamu v SIS“ č. k. V GPtm 54/18/1000-18 sa zrušuje a vracia sa Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

... Generálna prokuratúra Slovenskej republiky je povinná uhradiť Sťažovateľovi trovy konania v sume 415,51 EUR spolu s DPH na účet právneho zástupcu Sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.»

III.

Vyjadrenie odporcu, replika sťažovateľa a duplika odporcu

30. K opodstatnenosti ústavnej sťažnosti sa na výzvu ústavného súdu vyjadrila generálna prokuratúra prípisom č. k. 2 GÚp 8/19/1000-6 zo 4. júla 2019, v ktorom zrekapitulovala doterajšie relevantné skutkové okolnosti veci a poukázala na právnu úpravu vzťahujúcu sa na vec – ustanovenia rámcového rozhodnutia o EZR, zákona č. 154/2010 Z. z., rozhodnutia o SIS II a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o Policajnom zbore“).

31. Následne generálna prokuratúra v prípise zdôraznila niektoré teoretické východiská týkajúce sa európskeho zatýkacieho rozkazu. Poukázala na to, že európsky zatýkací rozkaz je nástrojom justičných orgánov členských štátov Európskej únie smerujúcim k zadržaniu osoby na území členských štátov a k jej následnému vydaniu do žiadajúceho členského štátu na účely jej stíhania alebo na vykonanie uloženého trestu alebo ochranného opatrenia. Ide o „zjednodušené justičné konanie, ktoré nahradilo zdĺhavé postupy vydávania osôb, ktoré medzi členskými štátmi Európskej únie platili do 31. decembra 2003.“. Systém, ktorý je základom európskeho zatýkacieho rozkazu, je založený na vzájomnej dôvere, ktorá ukladá členskému štátu, „aby až na výnimočné okolnosti vychádzal z toho, že všetky ostatné členské štáty dodržia právo Európskej únie a najmä základné práva, ktoré právo Európskej únie zakotvuje“, a vzájomnom uznávaní, t. j. všeobecnej povinnosti členského štátu vykonať európsky zatýkací rozkaz. Pre inštitút

európskeho zatýkacieho rozkazu platia tieto premisy: prísne lehoty; kontrola obojstrannej trestnosti – s výnimkou 32 kategórií trestných činov; žiadne politické zásahy; odovzdávanie štátnych príslušníkov; záruky – pri uložení doživotného trestu právo požiadať o preskúmanie trestu a možnosť vydanej osoby vykonať trest odňatia slobody v členskom štáte, ktorého je štátnym príslušníkom alebo v ktorom má obvyklé bydlisko; obmedzené dôvody na odmietnutie.

32. Generálna prokuratúra v prípise ďalej uviedla:

«Samotné konanie o európskom zatýkacom rozkaze však začína zadržaním vyžiadanej osoby alebo iným obmedzením jej osobnej slobody...

Flagovanie, ktoré je predmetom sporu medzi sťažovateľom a generálnou prokuratúrou, však nespadá do rámca výkonu európskeho zatýkacieho rozkazu, pretože konanie o európskom zatýkacom rozkaze vydanom na sťažovateľa chorvátskym justičným orgánom nebolo na území Slovenskej republiky vôbec začaté.

... Definícia záznamu v SIS II je mimoriadne dôležitá. Obsah záznamu je totiž zhodný s obsahom európskeho zatýkacieho rozkazu podľa čl. 8 ods. 1 rámcového rozhodnutia Rady 2002/584, a teda vložený záznam je v princípe elektronickou alternatívou „papierového“ európskeho zatýkacieho rozkazu. V dôsledku toho má záznam účinky európskeho zatýkacieho rozkazu a postačuje na vzatie žiadanej osoby do väzby. Zároveň je však potrebné dodať, že vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu iba na základe záznamu nie je v Slovenskej republike možné...

Po vložení záznamu do SIS II majú ostatné štáty Európskej únie možnosť označiť tento záznam indikátorom nevykonateľnosti.

Podľa čl. 25 rozhodnutia Rady 2007/533 flagovanie európskeho zatýkacieho rozkazu prichádza do úvahy buď v štádiu po odmietnutí justičným orgánom ho vykonať alebo v situácii, ak je zrejmé, že sa vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu bude musieť odmietnuť. Obligatórnu povinnosť odmietnuť vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu upravuje čl. 3 rámcového rozhodnutia Rady 2002/584.

Práve z týchto dôvodov podlieha záznam vložený do SIS II predbežnému preskúmaniu, ktorého cieľom je redukcia záznamov obsahujúcich informácie o európskych zatýkacích rozkazoch, ktoré sú podľa právneho poriadku vykonávajúceho štátu vykonateľné.

Ak je zrejmé, že sa vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu bude musieť odmietnuť, označenie indikátorom vykonateľnosti sa zrealizuje na príkaz príslušného justičného orgánu podľa vnútroštátneho práva, a to buď na základe všeobecného pokynu alebo v konkrétnom prípade (čl. 25 rozhodnutia Rady 2007/533).

Vzhľadom na počet vydaných európskych zatýkacích rozkazov v rámci Európskej únie (ročne desiatky tisíc) nie je v možnostiach generálnej prokuratúry fyzické preskúmanie každého jednotlivého vloženého záznamu podľa § 3 písm. 1) zákona č. 154/2010 Z. z. Všeobecným pokynom generálnej prokuratúry bola poverená Národná ústredňa SIRENE na preskúmanie formulára A a M a v prípade nesplnenia jedného alebo viacerých zo skôr uvedených kritérií zasiela pracovný preklad formulára A a M generálnej prokuratúre na rozhodnutie o označení záznamu. Ak generálna prokuratúra po právnom posúdení veci rozhodne o označení tohto záznamu, Národná ústredňa SIRENE požiada členský štát o označenie tohto záznamu pre Slovenskú republiku, pričom aj ostatné štáty zapojené do Schengenského informačného systému druhej generácie môžu vidieť označenie tohto záznamu. Označiť záznam však môže samostatne aj samotná Národná ústredňa SIRENE, a to v prípadoch doručenia rozhodnutí slovenských orgánov, napríklad o rozhodnutí o vykonaní/nevykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu.

V konečnom dôsledku označenie záznamu predstavuje prekážku zadržania žiadanej osoby (§ 12 zákona č. 154/2010 Z. z.), nie vykonania/nevykonania európskeho zatýkacieho rozkazu. Znamená to, že aj napriek označeniu záznamu prichádza do úvahy začatie konania o európskom zatýkacom rozkaze a rozhodovanie o jeho vykonaní/nevykonaní. Navyše, označenie záznamu nemá trvalú podobu a kedykoľvek môže byť označenie záznamu odstránené...

Predbežné preskúmanie záznamu je plne v kompetencii justičných orgánov členských štátov zapojených do SIS II, pričom podnet akejkoľvek osoby na tento postup je neprípustný. Schengenský informačný systém druhej generácie je neverejný. Domáhať sa flagovania vydaného európskeho zatýkacieho rozkazu v žiadnom prípade nie je právom dotknutej osoby.»

33. Generálna prokuratúra ďalej poukazuje na to, že zákon o prokuratúre nepredpisuje náležitosti upovedomenia. Jeho konkrétny obsah a rozsah ponecháva na úvahe

toho, kto vypracúva predmetné upovedomenie. Aj napriek tejto skutočnosti musí mať upovedomenie „*takú kvalitu, ktorá zodpovedá povahe procesného úkonu, ktorého sa dotýka, ale i samotnému obsahu podania podávateľa. Len tak bude zaručená ochrana výkonu spravodlivosti zo strany verejnosti i samotného podávateľa. Všeobecné a povrchné upovedomenie môže nasvedčovať svojvôli orgánov prokuratúry. Na druhej strane to neznamená, že upovedomenie bude rozsiahlou analýzou dôkaznej situácie alebo podrobným rozborom poznatkov orgánov prokuratúry či polemikou prokurátora s argumentmi a námietkami podávateľa. Ani v odôvodnení akéhokoľvek rozhodnutia sa spravidla nevyžaduje vysporiadanie s každou jednotlivou námietkou sťažovateľa, ale postačí vystihnúť kľúčových momentov, ktoré príslušné orgány k jeho vydaniu viedli, o to viac to platí v prípade upovedomenia prokurátora, ktorým reaguje na ďalší opakovaný podnet podávateľa. Požiadavky vyplývajúce z práva na odôvodnenie rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní (napríklad § 176 ods. 2 Trestného poriadku, § 206 ods. 3 Trestného poriadku) tak nemožno za nijakých okolností vzťahovať aj na inštitút upovedomenia (primerane napríklad rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 384/2015).*

... obsahom práva na spravodlivý proces je, aby sa orgány prokuratúry podaním sťažovateľa zaoberali. K porušeniu tohto práva by mohlo dôjsť len vtedy, ak by podanie sťažovateľa ignorovali alebo mu nevenovali pozornosť zodpovedajúcu ich povinnostiam (primerane rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 122/2019).“.

Podľa generálnej prokuratúry je relevantné aj to, že sťažovateľ napáda v poradí tretie upovedomenie v tej istej veci, čo nepochybne determinuje aj obsah tohto upovedomenia.

34. Generálna prokuratúra ďalej uviedla, že predbežné preskúmanie záznamu nie je konaním, ktoré by malo za následok zásah do práv akejkoľvek osoby, ale ide o „*administratívny úkon, realizáciu ktorého umožňuje rozhodnutie Rady 2007/533. Zásah do práv garantovaných ústavou nastáva momentom výkonu európskeho zatýkacieho rozkazu, t. j. zadržaním, respektíve iným obmedzením osobnej slobody hľadanej osoby.*“.

K námietke nerešpektovania zásady *ne bis in idem* generálna prokuratúra poukázala na rozhodnutie Súdneho dvora z 25. júla 2018, z ktorého vyplýva, že „*rozhodnutie maďarských orgánov netvorí prekážku rozhodnutej veci.*“.

35. K námietke sťažovateľa, podľa ktorej mu hrozí nebezpečenstvo odopretia spravodlivosti v Chorvátsku, generálna prokuratúra uviedla, že základným predpokladom na posúdenie tejto hrozby je prebiehajúce konanie o európskom zatýkacom rozkaze. V konaniach o prejudiciálnych otázkach Súdny dvor uviedol, že pri existencii nebezpečenstva odopretia spravodlivosti musí vykonávajúci súd výkon európskeho zatýkacieho rozkazu odložiť. Uvedené je však možné „až po preskúmaní toho, či existuje vo vydávajúcom členskom štáte skutočné nebezpečenstvo porušenia základných práv, najmä z dôvodu systémových nedostatkov. Okrem toho musí vykonávajúci súd skúmať, či sa možno preukázateľne domnievať, že by vydaná osoba bola takému nebezpečenstvu naozaj vystavená. Samotná existencia systémových nedostatkov totiž nutne neznamená, že v konkrétnom prípade budú základné práva osoby po jej vydaní porušené (bližšie rozhodnutie vo veci C-404/15 a C-659/15 PPU). Aj vo svojom rozhodnutí vo veci C-216/18 PPU Súdny dvor Európskej únie uznal právomoc vnútroštátneho súdu za určitých podmienok ukončiť postup vydávania. Upresnil však, že ak vykonávajúci justičný orgán zistí, že v dožadujúcom členskom štáte Európskej únie existuje skutočné nebezpečenstvo porušenia práva na spravodlivý proces pre systémové nedostatky súdnictva, musí v druhej fáze konkrétnym a presným spôsobom posúdiť, či z okolností prejednávanej veci vyplýva, že žiadaná osoba bude po jej vydaní v dožadujúcom členskom štáte Európskej únie vystavená tomuto nebezpečenstvu. Výnimkou by bola len situácia, keby Európska rada prijala rozhodnutie o tom, že sú v dožadujúcom členskom štáte Európskej únie závažne a trvalé porušované zásady vlastné právnemu štátu. Potom by vykonávajúci súd mohol výkon európskeho zatýkacieho rozkazu vydaného takýmto členským štátom Európskej únie odmietnuť automaticky bez posudzovania skutočného nebezpečenstva ohrozenia práva žiadanej osoby na spravodlivý proces. Uvedený proces sa však netýka flagovania európskeho zatýkacieho rozkazu.“.

36. Generálna prokuratúra tiež zdôraznila, že flag predstavuje len prekážku pre zadržanie sťažovateľa, preto aj prípadné vyhovenie jeho ústavnej sťažnosti nebude prekážkou pre začatie konania o európskom zatýkacom rozkaze: „Navyše by takýmto rozhodnutím, t. j. uprednostnením ústavnej ochrany práv sťažovateľa pred právom Európskej únie bolo zásadným spôsobom zasiahnuté do oblasti práva Európskej únie,

konkrétne do oblasti spolupráce členských štátov Európskej únie pri pátraní pri osobách pre účely ich odovzdávania.“

37. Obdobne generálna prokuratúra poukázala na povahu SIS II, ktorý je zriadený „na evidovanie záznamov o hľadaných osobách, po ktorých sa pátra, pričom tieto osoby nemajú žiadne právo požadovať od orgánov polície či prokuratúry označenie záznamu.

Rozhodnutie o prípadnom porušení práv sťažovateľa by mohlo mať eventuálny vplyv aj na ostatné informačné systémy/databázy v správe policajných zložiek, prípadne prokuratúry (napríklad register trestov). Platí, že dotknuté osoby sa môžu domáhať výmazu z týchto databáz presne ustanoveným spôsobom, nikdy nie však priamo od orgánov zodpovedných za správu informácií.“

38. Generálna prokuratúra nesúhlasila s námietkou sťažovateľa, že konala arbitrárne, a uviedla, že podaniami sťažovateľa sa riadne zaoberala, reagovala aj na nové skutočnosti. Tieto obsiahle a podrobné upovedomenia „jednoznačne nasvedčujú skutočnosti, že generálna prokuratúra sa všetkými podaniami riadne zaoberala, reagovala na všetky rozhodujúce skutočnosti, ktoré majú vplyv na právne posúdenie vecí a o týchto záveroch sťažovateľa riadne informovala. Skutočnosť, že upovedomenia neboli v súlade s predstavami sťažovateľa, nemožno vnímať ako zásah do práva sťažovateľa na inú právnu ochranu.

Z týchto dôvodov generálna prokuratúra navrhuje, aby bolo nálezom ústavného súdu vyslovené, že k porušeniu práv sťažovateľa upovedomením generálneho prokurátora... nedošlo. V opačnom prípade odporúča požiadať Súdny dvor Európskej únie o výklad dotknutých ustanovení Schengenského vykonávacieho dohovoru.“

39. Sťažovateľ vo svojom stanovisku z 20. augusta 2019 naďalej tvrdí, že generálna prokuratúra neskúmala vec samu v rozsahu ustanovenom § 12 zákona č. 154/2010 Z. z. a nevyznačením flagu a postupom v rozpore so zákonom porušila zásadu *ne bis in idem* a právo na slobodu pohybu a pobytu.

40. Následne sťažovateľ uviedol, že preskúmanie záznamu v SIS II a vyznačenie flagu nemôže byť porušením európskeho práva, keďže čl. 95 vykonávacieho dohovoru a rozhodnutie o SIS II predpokladajú takýto postup. Vychádzajúc z uvedeného, „*realizácia tejto kompetencie, v zmysle vnútroštátnej právnej úpravy dotknutého členského štátu, je plne v súlade s právom EÚ.*“. Sťažovateľ obdobne poukazuje na to, že vo vyjadrení generálnej prokuratúry citované ustanovenia zákona o Policajnom zbore preukazujú, že Policajný zbor a útvar SIRENE sú len spracovateľmi informácií a osobných údajov v SIS II, ich úlohou je „*technické zabezpečenie a administrácia údajov, ich využívanie pri plnení svojich kompetencií a vykonávanie opatrení na ich základe napr. (zadržanie).* Zo žiadneho právneho predpisu však nevyplýva, že Policajný zbor, resp. jeho osobitný útvar SIRENE majú kompetenciu zisťovať, či záznam nie je v súlade s právnym poriadkom, medzinárodnými záväzkami alebo dôležitými záujmami Slovenskej republiky, alebo či sú splnené podmienky podľa osobitného predpisu, a tiež rozhodovať o vyznačení/nevyznačení flagu. Táto kompetencia je zverená GP SR, ktorá má v Slovenskej republike výlučnú rozhodovaciu právomoc na predbežné preskúmanie záznamu a vydanie pokynu útvaru SIRENE na označenie záznamu.“.

41. Pokiaľ generálna prokuratúra argumentuje vyšším štandardom preskúmania záznamov oproti iným členským štátom, táto argumentácia neobstojí, pretože uvedené nijako nemení povinnosť generálnej prokuratúry postupovať podľa § 12 zákona č. 154/2010 Z. z., „*Ak si Slovenská republika tak, ako to tvrdí GP SR, zvolila vyšší štandard, je GP SR povinná tento pre SR vlastný štandard dodržať.*“.

42. Podľa sťažovateľa z vyjadrenia generálnej prokuratúry vyplýva, že táto redukuje predbežné preskúmanie záznamu na „*automatizovanú redukciu záznamov útvarom SIRENE*“. Sťažovateľ v tomto smere tvrdí, že cieľom flagovania nie je «*redukcia množstva záznamov z pohľadu dodržania formálnych požiadaviek na vydanie EZR, ale predovšetkým eliminácia zásahov do základných ľudských práv - a to zabránením vykonania opatrenia založeného na zázname a tým obmedzenia osobnej slobody dotknutej osoby zadržaním, keď existujú informácie o tom, že EZR sa bude musieť odmietnuť (či už na základe obligatórnych alebo fakultatívnych dôvodov alebo ak sa domnieva, že existuje riziko, že dotknutá osoba*

bude vystavená porušeniu svojho základného práva, ako aj iných práv, napr. vydanie EZR orgánom, ktorý v zmysle judikatúry nespĺňa znaky „justičného orgánu“) ... Spôsob, akým má GP SR zisťovať, či sa výkon EZR bude musieť odmietnuť, je taktiež ponechané na vnútroštátne právo. Podľa platného právneho poriadku Slovenskej republiky, tak toto zisťovanie a prípadné následné flagovanie je GP SR povinná vykonávať z vlastnej činnosti, na základe informácií získaných z úradnej činnosti ako aj na základe podnetu.».

43. Sťažovateľ ďalej poukazuje na vyjadrenie generálnej prokuratúry, podľa ktorej vzhľadom na vysoký počet vydaných európskych zatýkacích rozkazov nie je fyzicky možné, aby ich generálna prokuratúra preskúmala, preto Národná ústredňa SIRENE bola generálnym pokynom poverená touto činnosťou. Z tohto tvrdenia je zrejmé, že «GP SR zákonom zverenú kompetenciu nevykonáva. Kompetencia preskúmania záznamu je zverená výlučne GP SR. „Všeobecný pokyn“ na ktorý sa GP SR odvoláva v doterajšom konaní nepredložila a Sťažovateľ má pochybnosť, že tento vôbec existuje... Je pravdou, že Rozhodnutie o SIS II povoľuje na základe „všeobecného pokynu“ justičného orgánu realizovať pridávanie flagov. Slovenská republika, však do svojho právneho poriadku uvedené netransponovala. Jasne určila, že jediným oprávneným a povinným orgánom na preskúvanie záznamov a rozhodovanie o pridávaní flagov je GP SR. Útvar SIRENE môže pridať flag na pokyn GP SR, preskúmať záznam však pri súčasnej právnej úprave sám nemôže.

Zákon o EZR, ktorý kompetenciu preskúvania a rozhodovania o pridaní flagu zveril GP SR, nemožno meniť podzákonnou normou ani interným predpisom. Zákon o EZR neumožňuje prenesenie kompetencie preskúmať záznamy na útvar SIRENE...».

44. Sťažovateľ tiež uviedol, že z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že dôvera členských štátov v systéme európskych zatýkacích rozkazov nie je absolútna, „najmä pokiaľ sa jedná o porušovanie základných ľudských práv.“. Generálna prokuratúra síce poukazuje na obmedzené dôvody na odmietnutie výkonu európskeho zatýkacieho rozkazu, «tie však nie sú obmedzené len na dôvody pre povinné a nepovinné odmietnutie uvedené v Rámcovom rozhodnutí o EZR, ale medzi tieto dôvody sa zaraďujú aj porušenie základných

ľudských práv (právo na spravodlivé súdne konanie, podmienky väznenia, vydanie EZR orgánom, ktorý nemôže v zmysle judikatúry ESD byť považovaný za „justičný orgán“).».

45. Podľa sťažovateľa predbežné preskúmanie záznamu a jeho označenie predstavuje záruku, že do osobnej slobody jednotlivca nebude zasiahnuté, z toho dôvodu generálna prokuratúra „*musí skumat aj vznesené námietky týkajúce sa základných ľudských práv a slobôd a v prípade pochybností vykonat úkony na ich ochranu.*“. V tomto smere je relevantná aj otázka právnej istoty a legitímneho očakávania z toho hľadiska, že hoci označenie záznamu nemá trvalú povahu, svojvoľné prehodnocovanie záznamu nie je prıpusne najmä v situácii, keď sa nezmenili okolnosti, ktoré boli dôvodom na označenie záznamu. Obdobne ak členský štát vydá v totožnej veci dalı európsky zatýkaní rozkaz, pri nezmenených okolnostiach by bolo «*v rozpore s legitímnym očakávaním dotknutej osoby a právnou istotou rozhodnut o dalšom zatýkaní inak.*

V opačnom prípade by bol celý inıtıtut flagovania nadbytočný - keďže sluı „len“ na zabránenie zadržania. Z tvrdení GP SR vyplýva, že keďže flag nemá trvalú povahu je možné ho kedykoľvek zmenıt. Uvedené tvrdenie nie je dôvodné... Zaroven keďže sa jedná o dôvod na odmietnutie vlastný Slovenskej republiky, vydávajúci členský štát nemusí mat dôvod odvolat vydanie EZR (záznam stále zverejnený vo všetkych členských štátoch). Pokial by platilo tvrdenie GP SR, že prídanie flagu nemá ıiadnu hodnotu, osoba, o ktorej je záznam vedený, sa v takom prípade, nemá ako v SR domoct svojich práv a vyuıvat slobodu pohybu a pobytu (ako aj dalıch Ústavou garantovaných práv), okrem vydania sa orgánom ˇinnym v trestnom konaní na zadržanie. To je neprimerané...

Nemožno tiež prisvedcıt tvrdenıu GP SR, že podnet akejkoľvek osoby na predbežné preskúmanie je neprıpusny. V prvom rade táto neprıpusnost nevyplýva zo slovenského právného poriadku a naopak jej zákaz nevyplýva z európskeho práva. Skutocnost, že SIS II je neverejný neznamená, že v momente keď sa dotknutá osoba dozvie, že sa vedie o nej záznam (napr. tým, že už bola zatknutá v inom členskom štáte, alebo konaním na súde) nebudú jej poskytnuté ıiadne garancie ani prostriedky, ktorými sa moze dovolavat ochrany svojich základných práv a slobôd. Jediným nástrojom v Slovenskej republiky je moznost obratıt sa priamo na GP SR o preskúmanie záznamu v zmysle § 12 zákona o EZR, resp.

podanie podnetu na takéto preskúmanie... Preto domáhať sa postupu podľa zákona pri vybavovaní podnetu je právom Sťažovateľa.».

46. Sťažovateľ uvádza, že sa nedomáhal preskúmania predchádzajúcich podaní, ale domáhal sa preskúmania záznamu a vyznačenia flagu. Vo svojom podaní uviedol nové skutočnosti týkajúce sa práva na spravodlivé súdne konanie v Chorvátskej republike a uznesenia súdnej stolice z 23. augusta 2018 vydaného po vybavení prvého a druhého podania. Generálna prokuratúra sa uvedenými ľudskoprávnymi argumentmi a ani vecou samou nezaoberala, keďže konštatovala nedostatok právomoci na takéto preskúmanie.

47. Sťažovateľ nesúhlasí s názorom generálnej prokuratúry, podľa ktorého predbežné preskúmanie záznamu nemožno považovať za konanie, ktoré by malo za následok zásah do označených práv. Podľa sťažovateľa zásah do jeho práv môže nastať aj pred jeho zadržaním, a to už tým, že príslušný orgán sa nebude zaoberať jeho námietkami, ktoré odôvodňujú označenie záznamu. Ak existujú dôvody na označenie záznamu vrátane dôvodných podozrení o porušovaní základných ľudských práv, *„ďalšie vedenie záznamu bez jeho flagovania zasahuje do práva Sťažovateľa na slobodu pohybu. Do tohto práva zasahuje aj nepreskúmanie námietok o porušení práv na spravodlivé konanie v Chorvátskej republike a nevyznačenie flagu z tohto dôvodu a z dôvodu porušenia zásady ne bis in idem. Existujú menej obmedzujúce opatrenia zásahov do práva na slobodu pohybu - samotné vyznačenie flagu je menej obmedzujúcim opatrením v prípade, ak existujú obavy o porušovaní základných ľudských práv aspoň do času, kým o nich nie je rozhodnuté.“*

48. K argumentácii generálnej prokuratúry týkajúcej sa zásady *ne bis in idem* sťažovateľ uvádza:

„Žiadosť Sťažovateľa z dôvodu ne bis in idem na podklade Rozhodnutia Národného úradu vyšetrovania Maďarska č. k. Nyom 649/2011 z 20. 01. 2012 bola predmetom jeho prvého podania a druhého podania. Vybavenie Podania č. 3, ktoré je predmetom ústavnej sťažnosti, poukazuje na rozhodnutie v súkromnej obžalobe v kontexte Uznesenia súdnej stolice z 23. 08. 2018 (založené v spise) a rozhodnutie Národného úradu vyšetrovania Maďarska, č. k. Nyom 344/2015 z 1. júna 2015. Aj toto tvrdenie GP SR preukazuje, že

vecnými argumentami týkajúcich sa porušenia zásady ne bis in idem na podklade odlišných skutočností, než akých sa týkalo rozhodnutie ESD C-268/17 sa GP SR nezaoberala (bližšie body 34-35 a 71-83 Ústavnej sťažnosti).“

49. Pokiaľ generálna prokuratúra tvrdí, že predpokladom na posúdenie hrozby odopretia spravodlivosti je prebiehajúce konanie o európskom zatýkacom rozkaze, je podľa sťažovateľa potrebné dodať, že základom na označenie záznamu je predpoklad, že vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu bude musieť byť odmietnuté, vrátane dôvodných podozrení z porušovania základných ľudských práv. Vyznačenie flagu je menej obmedzujúcim opatrením v prípade, ak existujú obavy o porušovaní základných ľudských práv. V zmysle judikatúry Súdneho dvora *«ak „vykonávajúci súd“ vzhľadne nebezpečenstvo odopretia spravodlivosti, musí výkon EZR odmietnuť. Jedná sa teda o obligatórny dôvod odmietnutia, ktorý GP SR musí skúmať. Skutočnosť, že judikatúra ESD hovorí o podmienkach preskúmania hrozby odopretia spravodlivosti už v prebiehajúcom súdnom konaní, neznamena, že GP SR nie je povinná túto hrozbu po vecnej stránke skúmať...».*

50. Podľa sťažovateľa predbežné preskúmanie záznamu a vyznačenie flagu európska právna úprava predpokladá, preto výkon tohto oprávnenia nemôže byť s ňou v rozpore. Zároveň však platí, že riadnym neuplatnením tejto právomoci podľa vnútroštátneho práva môže dôjsť k porušeniu základných ľudských práv. Označenie záznamu *„je v prípade dôvodných pochybností o dodržiavaní ľudských práv menej obmedzujúcim opatrením, ktoré zabraňuje zásahu v podobe zadržania, pričom takto flagovaný zápis je konvertovaný na zápis na účely oznámenia miesta, kde sa dotknutá osoba zdržiava. Menej obmedzujúcim opatrením je tiež výmena informácií medzi členskými štátmi. Pridanie flagu tak nezasahuje do spolupráce členských štátov pri pátraní.*

Zároveň k porušeniu európskeho práva nemôže ďalej dôjsť ani z toho dôvodu, že Rámcové rozhodnutia nebránia v uplatňovaní ústavných zásad, týkajúcich sa riadneho procesu a to ani v procese konania o EZR... ani pri úprave vnútroštátneho postupu flagovania.“

51. Obdobne neobstojí argumentácia generálnej prokuratúry o ovplyvnení ostatných informačných systémov, keďže právna úprava európskeho zatýkacieho rozkazu postup pridávania flagov predpokladá. Generálna prokuratúra zároveň v tomto smere poukazuje na dve rôzne oblasti, keďže požiadavka na výmaz záznamu *„je upravené v súlade s ochranou pred neoprávneným spracovaním osobných údajov a je možné sa jej domáhať v súlade s ustanovenia Rozhodnutia o SIS II čl. 58 a nasl. (resp. novo prijatého nariadenia). Funkcia flagovania je pritom odlišná - jedná sa o zabránenie prijatia požadovaného opatrenia (zatknutia) na území daného štátu, pričom toto oprávnenie je priamo zverené justičnému orgánu.“*.

52. K replike sťažovateľa sa vyjadrila generálna prokuratúra prípisom č. k. 2 GÚp 8/19/1000-22 zo 7. novembra 2019, v ktorom vyjadrila presvedčenie, že sťažovateľovi odpovedala ústavne konformným spôsobom na jeho tri podnety a na argumenty v nich uvedené.

53. Generálna prokuratúra zdôraznila, že sťažovateľ sa vyhýba trestnému konaniu, a pritom je na neho vyhlásené pátranie v Európskej únii a zároveň aj celosvetové pátranie prostredníctvom Interpolu. Svojimi podnetmi sa domáha postupu, ktorý je v rozpore s medzinárodnými záväzkami Slovenskej republiky a s povinnosťou aplikovať právne záväzné akty Európskej únie. Generálna prokuratúra následne obsiahlo cituje z jej oznámenia z 19. marca 2018 a uvádza, že nekonštatovala nedostatok právomoci na postup podľa § 12 zákona č. 154/2010 Z. z., len zdôraznila, že *„v štádiu pátrania po osobe, na ktorú je vydaný európsky zatýkací rozkaz, sa nesmie prejudikovať rozhodnutie súdu, ktorý bude príslušný na rozhodnutie o vykonaní alebo nevykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu.“*. Zároveň uviedla, že rozhodnutie maďarského súdu o odmietnutí vykonať európsky zatýkací rozkaz nie je dôvodom na označenie záznamu indikátorom nevykonateľnosti. Pre ostatné členské štáty zostáva európsky zatýkací rozkaz platný a účinný a po zadržaní hľadanej osoby môžu vykonať konanie o európskom zatýkacom rozkaze. Generálna prokuratúra preskúmala európsky zatýkací rozkaz už v roku 2014, keď Chorvátsko nevyužívalo Schengenský informačný systém, a aj v roku 2017, keď už bol vytvorený záznam v SIS II. Pokiaľ ide o rozhodnutie súdnej stolice z 26. mája 2014, toto

rozhodnutie odvolací súd zrušil a konanie zastavil pre formálny nedostatok, keďže pre skutok úplatkárstva v medzinárodných vzťahoch súkromná žalobkyňa nebola poškodená, preto nemôže vystupovať ako súkromná žalobkyňa. Je zrejmé, že nešlo o rozhodnutie o vine alebo nevine sťažovateľa, ale o absenciu zákonnej obžaloby.

54. Generálna prokuratúra ďalej uviedla, že ministerstvo spravodlivosti vo svojom liste, na ktorý sa odvoláva sťažovateľ, poukázalo na „*nutnosť eliminácie čo i len krátkeho obmedzenia osobnej slobody (zadržania) v prípadoch preukázateľnej existencie obligatórneho dôvodu odmietnutia európskeho zatýkacieho rozkazu.*“. Je potrebné zdôrazniť, že právomoc preskúmať záznamy je „*možnosť daná členskému štátu... Členský štát sa v tomto prípade môže rozhodnúť, že predbežne preskúmať záznamy vložené do SIS II vôbec nebude, pretože to pre neho predstavuje neprimeranú záťaž a že bude realizovať len konania o európskom zatýkacom rozkaze.*“.

55. Rozhodnutie Súdneho dvora vo veci C-216/18 PPU z 25. júla 2018 nemá súvislosť s prerokúvanou vecou, pretože sa týka konania o európskom zatýkacom rozkaze a vec sťažovateľa sa nachádza v štádiu pátrania po hľadanej osobe. Skutočnosť, že maďarský súd odmietol vykonať aj druhý európsky zatýkací rozkaz, „*neprestavuje prekážku konania a rozhodnutia o tom istom európskom zatýkacom rozkaze v inom členskom štáte.*“.

56. Generálna prokuratúra uviedla, že sťažovateľ nesprávne interpretuje § 12 zákona č. 154/2010 Z. z., keďže tento zákon «*rozhodne neupravuje povinnosť generálnej prokuratúry preskúmať všetky záznamy vložené do SIS II na základe čl. 26 rozhodnutia Rady, ale len upravuje jej absolútne oprávnenie vydať pokyn útvaru SIRENE na zabezpečenie označenia záznamu indikátorom nevykonateľnosti.*

Sťažovateľ sa... snaží „vnútiť“ generálnej prokuratúre všeobecnú povinnosť preskúmať všetky záznamy vložené do SIS II.». Uvedená požiadavka je však objektívne nerealizovateľná.

57. K postaveniu útvaru SIRENE generálna prokuratúra odkázala na kapitolu II čl. 7 a 8 rozhodnutia o SIS II. Výklad práva Európskej únie, resp. jeho implementácia v tomto smere nie sú sporné. Ak by však ústavný súd dospel k záveru, že ide o také skutočnosti, ktorých výklad je nevyhnutný pre rozhodnutie vo veci, je povinný prerušiť konanie a požiadať Súdny dvor podľa čl. 267 ods. 3 Zmluvy o fungovaní Európskej únie o výklad formou predbežného nálezu.

58. Generálna prokuratúra ďalej uviedla, že § 12 zákona č. 154/2010 Z. z. *„je v zásade vykonávacím predpisom k rozhodnutiu Rady, ktoré ako právne záväzný akt Európskej únie má prednosť pred právnou úpravou Slovenskej republiky. Vnútroštátny súd je povinný všetky pravidlá vnútroštátneho práva vykladať v čo najväčšej možnej miere v súlade s právnym aktom Európskej únie tak, aby sa dosiahol ním sledovaný výsledok a zaručila jeho úplná účinnosť.“*

Generálna prokuratúra tiež zdôraznila, že osoba, vo vzťahu ku ktorej je vytvorený záznam v SIS II, nie je oprávnená iniciovať preskúmanie záznamu na účely označenia indikátorom nevykonateľnosti: *„Iný výklad tohto právneho aktu je v priamom rozpore s jeho účelom a cieľom.“*

59. Argumentácia sťažovateľa sa v zásade týka konania o európskom zatýkacom rozkaze a preskúmanie záznamu sa vykonáva v štádiu pátrania po osobách. Generálna prokuratúra ďalej uviedla, že ak sa ústavný súd nestotožní s aplikačným postupom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, útvaru SIRENE a generálnej prokuratúry a zastáva názor, že ich výklad a aplikácia rozhodnutia o SIS II neodpovedajú ustanoveniam tohto právneho aktu, má povinnosť postupovať podľa čl. 267 ods. 3 Zmluvy o fungovaní Európskej únie.

60. Generálna prokuratúra uviedla, že tretie podanie sťažovateľa bolo tretím opakovaným podnetom, keďže sa týkalo tej istej trestnej veci, toho istého záznamu v SIS II a sťažovateľ sa domáhal rovnakého postupu. Ani nové skutočnosti uvedené sťažovateľom neboli spôsobilé zmeniť právny záver o nemožnosti označiť záznam indikátorom nevykonateľnosti a generálna prokuratúra *„opakovane uvádzala, že rozhodnutia*

maďarských orgánov nie sú pre konanie na území Slovenskej republiky záväzné.“. Poukázala tiež na svoje stanovisko v oznámení, podľa ktorého v štádiu pátrania po osobe nemožno prejedukovať rozhodnutie súdu, ktorý má povinnosť dôsledne skúmať aj námietky týkajúce sa porušenia ľudských práv. Z uvedeného dôvodu postup, ktorého sa domáhal sťažovateľ, „nemá oporu v žiadnom ustanovení rozhodnutia Rady, je v priamom rozpore s jeho zmyslom a týka sa konania, v ktorom sa rozhoduje o odovzdaní vyžiadanej osoby na základe európskeho zatýkacieho rozkazu.“. Podľa generálnej prokuratúry osoba, po ktorej sa pátra na účely zatknutia a odovzdania inému členskému štátu, nemá právo „žiadať o preskúmanie záznamu vytvoreného v SIS II za účelom označenia indikátorom nevykonateľnosti“, preto generálna prokuratúra tým, že vybavila podnety sťažovateľa rozsiahlymi odpoveďami, v ktorých sa vysporiadala so všetkými uvádzanými skutočnosťami, „prekročila rámec svojich povinností v oblasti vybavovania podnetov.

... označenie záznamu v SIS II je možnosť poskytnutá členským štátom. Generálna prokuratúra... konala v predmetnej veci jednoznačne v rozsahu zverenej právomoci.“.

61. Generálna prokuratúra uviedla vo svojom prípise predovšetkým tieto závery:

„V súvislosti s aktuálnym pátraním po sťažovateľovi v rámci Európskej únie cestou SIS II... okrem Maďarska všetky členské štáty po sťažovateľovi pátrajú a v prípade jeho lokalizácie ho zadržia a začnú konanie o európskom zatýkacom rozkaze. V krajinách mimo Európskej únie pátra po sťažovateľovi riadne (bez omedzení) Interpol na základe červeného obežníka vydaného Interpolom Zahreb a vloženého do databázy ASF Interpolu.

... sťažovateľ nedisponuje právom na postup, ktorého sa domáha. Účinné prostriedky nápravy a právo na spravodlivý proces sa musí uplatniť v štáte pôvodu európskeho zatýkacieho rozkazu, prípadne v konaní o európskom zatýkacom rozkaze v niektorom z členských štátov Európskej únie...

... V predmetnom prípade rozhodne nejde o prekážku veci rozhodnutej tak, ako uvádza sťažovateľ, pričom uvedenú skutočnosť judikoval aj Súdny dvor Európskej únie vo svojom rozhodnutí (C-268/17, v bode 2. rozsudku)...“

62. Generálna prokuratúra predložila ako prílohu aj anglický text tlačovej správy ESĽP, ktorý 26. septembra 2019 rozhodol vo veci Hernádi proti Chorvátskej republike

(sťažnosť č. 29998/15) tak, že sťažnosť sťažovateľa pre nevyčerpanie vnútroštátnych prostriedkov nápravy vyhlásil za neprijateľnú.

63. Generálna prokuratúra poukázala v prípise zo 4. júla 2019 na svoj pokyn, ktorým poverila útvar SIRENE preskúmaním doručených záznamov. Vzhľadom na uvedené ústavný súd vyzval generálnu prokuratúru na predloženie predmetného pokynu. Generálna prokuratúra predložila požadované dokumenty ako prílohu prípisu zo 7. novembra 2019.

64. Z prípisu generálnej prokuratúry č. k. V/2 Spr 64/07-2 z 22. mája 2007 vyplýva, že generálna prokuratúra „rozhodla, že preskúmanie záznamov v období od 22. mája 2007 do 1. septembra 2007 sa bude realizovať nasledovným spôsobom:

Národná ústredňa SIRENE, ktorej bude doručený záznam... tento predbežne preskúma, či spĺňa uvedené kritériá:

1. Záznam sa týka skutkov/činov, za ktoré možno uložiť podľa právneho poriadku štátu pôvodu trest odňatia slobody s hornou hranicou najmenej dvanásť mesiacov.

2. Záznam sa týka žiadosti o vydanie osoby na výkon už uloženého trestu odňatia slobody, pričom uložený trest odňatia slobody alebo jeho zvyšok, ktorý sa má vykonať, je najmenej štyri mesiace. Viaceré tresty alebo nevykonané zvyšky viacerých trestov sa spočítavajú.

3. Záznam sa týka osoby ktorá dosiahla vek štrnásť rokov

Doručené záznamy spĺňajúce uvedené kritériá, SIRENE vloží do systému bez označenia.

Ak doručený záznam nespĺňa jedno, alebo viac uvedených kritérií, zašle SIRENE záznam... odboru generálnej prokuratúry na rozhodnutie o označení záznamu.

Národná ústredňa SIRENE zašle záznam na preskúmanie... i v prípade, že... má pochybnosti o trestnosti skutku podľa právnej úpravy Slovenskej republiky...“.

65. Generálna prokuratúra zaslala aj prípis Národnej ústredne SIRENE č. p. PPZ-21/MPS-NUS-2007 z 27. júla 2007 označený ako „Vec: Zápis zo stretnutia Generálnej prokuratúry SR a Národnej ústredne SIRENE ÚMPS P PZ“, v ktorom Národná ústredňa SIRENE uviedla závery zo stretnutia s generálnou prokuratúrou. V predmetnom prípise sú

vymedzené prípady (situácie), keď Národná ústredňa SIRENE predloží záznam na posúdenie generálnej prokuratúry –ide pritom o tieto prípady: „*Sporný vek osoby... Otázna trestnosť skutku... EAW, vydaný na ochranné opatrenie... Uložený trest nútenej práce... Chýbajúca informácia o trestnej sadzbe a taktiež o uloženom treste... Nie je k dispozícii EAW... Nejasná dĺžka, forma trestu alebo nezrovnalosti ohľadne zvyšku trestu na vykonanie... Nedostatočná dĺžka trestu... Pátranie po dvoch rôznych osobách pod jedným SCHID...*“

66. V prípise generálnej prokuratúry č. k. V/2 Spr 98/08-3 z 22. októbra 2008 táto uviedla, že „*podmienky stanovené usmernením z 22. 5. 2007 sa javia vyhovujúce a pre prax akceptovateľné.*

Zároveň boli identifikované prípady v praxi vyžadujúce okamžitú reakciu, preto generálna prokuratúra... rozhodla, že od 11. novembra 2008 bude SIRENE... označovať záznamy, vo vzťahu ku ktorým obdrží od príslušného orgánu Slovenskej republiky niektoré z uvedených rozhodnutí relevantným, hodnoverným spôsobom...

Ostatné podmienky preskúmania záznamu budú realizované podľa usmernenia z 22. mája 2007...“.

IV.

Ústne pojednávanie

67. Na výzvu ústavného súdu sťažovateľ oznámil, že súhlasí s prerokovaním veci bez ústneho pojednávania, ale generálna prokuratúra s týmto postupom nesúhlasila, a preto ústavný súd podľa § 58 ods. 1 písm. f) zákona o ústavnom súde nariadil ústne pojednávanie.

68. Dňa 29. októbra 2019 sa pred ústavným súdom vo veci ústavnej sťažnosti sťažovateľa konalo ústne pojednávanie, ktorého sa zúčastnila právna zástupkyňa sťažovateľa a zástupkyne generálnej prokuratúry. Ústne pojednávanie prebiehalo v neprítomnosti sťažovateľa, ktorý bol o čase a mieste ústneho pojednávania informovaný svojou právnou zástupkyňou.

69. Právna zástupkyňa po rekapitulácii ústavnej sťažnosti zdôraznila, že základom prerokúvaného prípadu je otázka, či generálna prokuratúra realizovala prieskum v rozsahu, ktorý jej ukladá § 12 zákona č. 154/2010 Z. z. Podľa právnej zástupkyne generálna prokuratúra v rozpore so zákonom preniesla svoju právomoc na útvar SIRENE. Účelom tzv. flagovania nie je len redukcia počtu záznamov, ale zamedzenie nadmerných zásahov a slúži tiež na ochranu ľudských práv a slobôd. Súdny dvor spočiatku zdôrazňoval systém vzájomnej dôvery a uznávania, v súčasnosti však už akcentuje, že vzájomná dôvera môže byť prelomená pri porušení ľudských práv a slobôd. Pri flagovaní záznamu je zápis konvertovaný na zápis na zistenie miesta pobytu, neznamená to teda, že nedochádza k justičnej spolupráci, len sa mení jej miera. Neuplatnenie právomoci a odkaz na neskoršie štádium konania po zadržaní osoby nie je možné nijakým ústavne konformným spôsobom napraviť, po zadržaní osoby dôjde k znemožneniu uplatnenia princípu vyjadreného v § 12 zákona č. 154/2010 Z. z.

70. Zástupkyňa generálnej prokuratúry zdôraznila, že proti sťažovateľovi sa na území Slovenskej republiky nevedie žiadne konanie; po sťažovateľovi sa len pátra, t. j. ide len o policajné opatrenie. Vyznačenie záznamu indikátorom nevykonateľnosti je právom štátu, hľadaná osoba takéto právo nemá. Zástupkyňa generálnej prokuratúry navrhla vypočuť ako svedka riaditeľa Národnej ústredne SIRENE. Ak by sa ústavný súd nestotožnil s argumentáciou generálnej prokuratúry, navrhla, aby podľa § 61 ods. 1 zákona o ústavnom súde prerušil konanie a požiadal Súdny dvor o rozhodnutie o predbežnej otázke, a pritom jej základom by mala byť otázka, či hľadaná osoba má právo iniciovať v ktoromkoľvek členskom štáte preskúmanie záznamu; ak áno, akým spôsobom má byť výsledok tohto preskúmania oznámený hľadanej osobe. Závery z rozhodnutia Súdneho dvora vo veci C 216/18 možno aplikovať v konaní o európskom zatýkacom rozkaze. Predbežné preskúmanie záznamu realizujú v členských štátoch policajné zložky. Generálna prokuratúra tiež uviedla, že za povinné dôvody flagovania považuje vek, udelenie amnestie a rešpektovanie zásady *ne bis in idem*. Vo svojej judikatúre ústavný súd len raz rozhodol (II. ÚS 4/2011), že vybavenie ďalšieho opakovaného (tretieho) podnetu bolo arbitrárne.

71. Právna zástupkyňa sťažovateľa uviedla, že vo veci ide o aplikáciu vnútroštátneho práva, preto nie je dôvod prerušiť konanie a žiadať o výklad Súdny dvor. Je otázne, či je v poriadku, aby štátny orgán, ktorý nesúhlasí s výkonom právomoci, ktorý mu bol zverený zákonom, presunul výkon tejto právomoci vnútorným predpisom na policajný orgán. Podľa právnej zástupkyne aj v konaní pred ústavným súdom sa aplikuje koncentračná zásada, preto návrh na výsluch svedka nemožno akceptovať.

72. Ústavný súd následne odročil pojednávanie na 26. november 2019 s tým, že bude vypočutý svedok, ktorého predstaví generálna prokuratúra. Ústavný súd neakceptoval výsluch riaditeľa Národnej ústredne SIRENE, keďže tento bol prítomný na ústnom pojednávaní ako člen verejnosti.

73. Dňa 26. novembra 2019 pokračovalo vo veci ústavnej sťažnosti sťažovateľa ústne pojednávanie, na ktorom bola vypočutá svedkyňa – zamestnankyňa Národnej ústredne SIRENE. Ústavný súd nepovažoval za potrebné, aby svedkyňa objasnila celkové fungovanie Schengenského informačného systému, resp. postupu útvaru SIRENE v zisťovacom konaní, sudca spravodajca však svedkyni položil konkrétne otázky. Následne právna zástupkyňa sťažovateľa a zástupkyne generálnej prokuratúry kládli svedkyni otázky.

74. Z výsluchu svedkyne vyplynulo, že záznamy na účely pátrania na základe európskych zatýkacích rozkazov sa nachádzajú v SIS II: *„V súčasnosti je tam cez deväťdesiat miliónov pátrania. Z tohto počtu... je tam cez štyridsaťtisíc takýchto záznamov za účelom zadržania.“* Národná ústredňa SIRENE preskúma približne 60 európskych zatýkacích rozkazov denne, realizuje stálu službu 24 hodín denne, prieskum sa realizuje spravidla v pracovný deň, keď bol zatykač doručený, alebo nasledujúci pracovný deň. Jedine štát, ktorý vytvoril záznam na základe vydaného európskeho zatýkacieho rozkazu, je oprávnený spravovať tento záznam, t. j. vykonávať zmeny, teda aj nastaviť flag. Každý záznam preskúma zamestnanec útvaru SIRENE podľa kritérií uvedených v pokyne generálnej prokuratúry – pri zistení nesúladu generálna prokuratúra podáva definitívne stanovisko: *„Skúmame tri základné podmienky pri posudzovaní každého doručeného európskeho zatýkacieho rozkazu, prvou... podmienkou je vek osoby v čase spáchania*

daného skutku. Druhou podmienkou je či európsky zatýkací rozkaz bol vydaný a či rešpektuje v podstate uložený trest, ak je to európsky zatýkací rozkaz pre výkon trestu, ktorý má byť minimálne štyri mesiace, respektíve zvyšok výkonu minimálne štyri mesiace. Ak je to európsky zatýkací rozkaz vydaný pre trestné stíhanie, tak horná hranica hroziaceho trestu musí byť minimálne 12 mesiacov, to je druhá podmienka. A tretia podmienka je vzájomná trestnosť...“ Ak generálna prokuratúra vydá stanovisko o označení záznamu, Národná ústredňa SIRENE kontaktuje členský štát, ktorý vytvoril záznam, aby nastavila flag. Viaceré členské štáty záznamy predbežne nepreskúmajú, k preskúmaniu záznamu pristúpia až po zadržaní osoby. Národná ústredňa SIRENE dostáva formulár v anglickom jazyku, ktorý je vlastne prepisom európskeho zatýkacieho rozkazu, ktorý je v systéme naskenovaný v jazyku členského štátu, ktorý ho vydal.

75. Na otázku právnej zástupkyne sťažovateľa, ako by útvar SIRENE postupoval pri doručení rozhodnutia, kde je zrejmé, že môže ísť o porušenie zásady *ne bis in idem*, svedkyňa uviedla, že „v každom prípade, ak je... úrad SIRENE požiadaný hoci aj dotknutou osobou, alebo aj iným orgánom... tak sa vždy obraciame potom na kompetentný orgán... tak najskôr by sme sa vždy obrátili na generálnu prokuratúru, ktorá môže v danom prípade... v rámci toho preskúmania záznamu vydať nejaký pokyn alebo stanovisko.“

76. K sťažovateľovej veci svedkyňa uviedla, že Chorvátsko pristúpilo k Schengenskému informačnému systému v júni 2017, nasledujúci deň po sprístupnení systému zverejnila záznam a Národnej ústredni SIRENE (a ďalším členským štátom) boli doručené dva európske zatýkacie rozkazy. Tieto európske zatýkacie rozkazy posúdila Národná ústredňa SIRENE v ten istý deň so záverom, že spĺňajú všetky kritériá, preto nežiadali generálnu prokuratúru o zaujatie stanoviska. Následne koncom septembra 2017 právna zástupkyňa sťažovateľa požiadala Národnú ústredňu SIRENE o výmaz informácií zo Schengenského informačného systému a osobných údajov sťažovateľa. Chorvátska republika túto žiadosť neakceptovala a údaje nevykazala. Svedkyňa uviedla: „... keďže to sme na začiatku nevyhodnotili ako rozporný európsky zatýkací rozkaz alebo oba zatýkacie rozkazy, tak sme dodatočne požiadali aj generálnu prokuratúru o ich stanovisko a s tým, že

zároveň generálna prokuratúra nás informovala o tom, že flag tam nebude nastavený v tomto prípade, lebo nie sú na to zákonné dôvody.“

77. Na ústnom pojednávaní sa ešte vyjadrila aj zástupkyňa generálnej prokuratúry, ktorá na otázku sudcu spravodajcu uviedla, že zákon č. 154/2010 Z. z. je implementáciou rámcového rozhodnutia o EZR: „... sa tam dostal § 12, ktorý je implementáciou rozhodnutia rady... takáto možnosť preskúmania v rámci už procesu európskeho zatýkacieho rozkazu konkrétne rozhodovania o európskom zatýkacom rozkaze tam rámcové rozhodnutie neupravuje... ten § 12 tam je, ale... v tej odpovedi sme my hovorili o tom, že ľudskoprávne dôvody možno preskúmať až v riadnom konaní.“

V.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

78. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

79. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon o ústavnom súde v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

80. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

81. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

82. Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

83. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

84. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

85. Podľa čl. 45 ods. 1 charty každý občan Únie má právo na slobodný pohyb a pobyt na území členských štátov.

86. Podľa čl. 47 charty každý, koho práva a slobody zaručené právom Únie sú porušené, má za podmienok ustanovených v tomto článku právo na účinný prostriedok nápravy pred súdom.

Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Každý musí mať možnosť poradiť sa, obhajovať sa a nechať sa zastupovať.

87. Podľa čl. 50 charty nikoho nemožno stíhať alebo potrestať v trestnom konaní za trestný čin, za ktorý už bol v rámci Únie oslobodený alebo odsúdený konečným rozsudkom v súlade so zákonom.

88. Podľa čl. 54 vykonávacieho dohovoru osoba právoplatne odsúdená jednou zo zmluvných strán nesmie byť pre ten istý čin stíhaná inou zmluvnou stranou, a to

za predpokladu, že v prípade odsúdenia bol trest už odpykaný alebo sa práve odpykáva alebo podľa práva štátu, v ktorom bol rozsudok vynesený, už nemôže byť vykonaný.

89. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Takým orgánom môže byť aj generálna prokuratúra. Súčasťou základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je nepochybne aj právo dotknutej osoby požiadať o ochranu svojich práv príslušné orgány prokuratúry, či už prostredníctvom podnetu, alebo opakovaného podnetu podľa zákona o prokuratúre (III. ÚS 558/2017), ktorým môže žiadať, aby prokuratúra uplatnila svoju právomoc vyplývajúcu z osobitného predpisu.

90. Ústavný súd nie je prieskumným súdom a jeho úlohou nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať len také rozhodnutia orgánov verejnej moci, prostredníctvom ktorých došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, resp. také, kde k porušeniu základného práva alebo slobody došlo v konaní, ktoré vydaniu samotného rozhodnutia predchádzalo. Skutkové a právne závery príslušného orgánu verejnej moci môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (porov. I. ÚS 12/05, II. ÚS 410/06, III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07).

91. Ústavný súd už uviedol, že spravodlivosť je kritériom ukladajúcim každému orgánu verejnej moci ústavnú povinnosť hľadať také riešenie prejednávanej právnej veci, ktoré nebude možné vyhodnotiť ako nesúladne s princípom spravodlivosti a popierajúce zmysel a účel príslušných zákonných ustanovení (I. ÚS 26/2010). Ústavný súd považuje za samozrejmé a určujúce, že vždy je potrebné vychádzať z individuálnych, teda na konkrétnych zisteniach založených rozmerov každej veci prejednávanej orgánom

verejnej moci. Mnohé prípady a ich špecifické okolnosti môžu byť komplikované a netypické; to však nezavaruje orgán verejnej moci povinnosti urobiť všetko pre nájdenie spravodlivého riešenia, akokoľvek sa to môže javiť zložité (I. ÚS 118/2013).

VI.

Posúdenie vecí ústavným súdom

92. Inštitút predbežného preskúmania záznamu je upravený v tretej časti zákona č. 154/2010 Z. z. označenej ako „Postup slovenských orgánov ako vykonávajúcich justičných orgánov“.

93. Podľa § 12 zákona č. 154/2010 Z. z. ak generálna prokuratúra zistí, že záznam podľa § 3 písm. l) nie je v súlade s právnym poriadkom, medzinárodnými záväzkami alebo dôležitými záujmami Slovenskej republiky, alebo ak boli splnené podmienky podľa osobitného predpisu, vydá pokyn útvaru SIRENE na označenie záznamu, ktorý označenie bezodkladne zabezpečí. Označenie záznamu predstavuje prekážku zadržania osoby; na základe takto označeného záznamu možno vykonať iba pátranie na účely zistenia miesta pobytu osoby.

94. Uvedené ustanovenie zákona č. 154/2010 Z. z. je identické so znením čl. 24 ods. 1 rozhodnutia o SIS II a upravuje subjekt, ktorý má právomoc vydať pokyn na označenie záznamu, subjekt, ktorý pokyn uskutoční, a dôsledky označenia záznamu. Toto ustanovenie tiež vymedzuje podmienky, za splnenia ktorých sa záznam označí. Tieto podmienky predstavujú rozsah, v akom sa záznam preskúma, pre ustálenie záveru, či sa záznam označí.

95. Ustanovenie § 12 zákona č. 154/2010 Z. z. nestanovuje jednoznačne subjekt, ktorý reálne preskúma záznam, t. j. ktorý bezprostredne realizuje predbežné preskúmanie záznamu. Formulácia „ak generálna prokuratúra zistí“ predpokladá, že určitá relevantná informácia (skutočnosť) sa dostane do sféry poznania (vedomosti) generálnej prokuratúry. Uvedené ustanovenie však nepredpisuje mechanizmus (proces), akým sa táto relevantná

informácia (skutočnosť) má dostať do sféry poznania (vedomosti) generálnej prokuratúry. Možno preto prijať taký výklad, že do sféry poznania (vedomosti) generálnej prokuratúry sa takáto relevantná informácia (skutočnosť) môže dostať ako výsledok jej vlastnej činnosti, ako výsledok činnosti iného štátneho orgánu alebo akýmkoľvek iným právne dovoleným spôsobom, t. j. aj doručením podnetu osoby, ktorej sa záznam týka. Zároveň text „ak generálna prokuratúra zistí“ v spojení s textom „vydá pokyn na označenie záznamu“ je potrebné vykladať tak, že výlučne generálna prokuratúra je oprávnená a zároveň povinná formulovať záver o tom, či je tu daný špecifikovaný nesúlad záznamu a dôvod na vydanie pokynu na označenie záznamu.

96. V prerokúvanom prípade – vo veci týkajúcej sa záznamu sťažovateľa – je zrejmé, že po vložení záznamu do SIS II v júni 2017 tento preskúmala Národná ústredňa SIRENE so záverom, že nie je potrebné osloviť generálnu prokuratúru pre zaujatie stanoviska, resp. pre vydanie pokynu na označenie záznamu. Následne v septembri 2017 bola Národnej ústredni SIRENE doručená žiadosť právnej zástupkyne sťažovateľa o výmaz údajov sťažovateľa zo Schengenského informačného systému a o výmaz osobných údajov sťažovateľa. Na tomto základe Národná ústredňa SIRENE doručila oba európske zatýkacie rozkazy generálnej prokuratúre na zaujatie stanoviska, ktorá dospela k záveru, že neboli splnené podmienky na označenie záznamu indikátorom nevykonateľnosti (flag). Napokon sťažovateľ vo svojich troch podaniach žiadal, aby generálna prokuratúra predbežne preskúmala záznam a dala pokyn na označenie záznamu flagom. Z oznámení generálnej prokuratúry možno odvodiť záver, že nezistila dôvody na označenie záznamu indikátorom nevykonateľnosti, a protirečivo aj záver, že nemá právomoc predbežne preskúmať záznam podľa § 12 zákona č. 154/2010 Z. z.

97. Z uvedených skutočností možno urobiť záver, že záznam týkajúci sa sťažovateľa generálna prokuratúra predbežne preskúmala na podnet Národnej ústredne SIRENE so záverom, že nie sú dôvody na označenie záznamu indikátorom nevykonateľnosti. Pokiaľ ide o postup v súvislosti s vybavením podnetov sťažovateľa, možno pripustiť, že vo svojich oznámeniach generálna prokuratúra svoj právny záver formulovala zmätočne, keďže uvádzala aj to, že nemá právomoc predbežne preskúmať záznam. Výsledkom vybavenia

podaní sťažovateľa však vždy bolo to, že nevydala pokyn na označenie záznamu, z čoho možno odvodiť aspoň implicitný záver, že nezistila dôvody na vydanie pokynu na označenie záznamu indikátorom nevykonateľnosti.

98. Ústavnoprávne relevantnou otázkou zostáva rozsah, v akom je potrebné predbežne preskúmať záznam v zmysle § 12 zákona č. 154/2010 Z. z., a posúdenie toho, či generálna prokuratúra preskúmala záznam v rozsahu, ktorý vyplýva z § 12 zákona č. 154/2010 Z. z.

99. Rozsah predbežného preskúmania záznamu je daný § 12 zákona č. 154/2010 Z. z., podľa ktorého generálna prokuratúra zisťuje súlad záznamu podľa § 3 písm. l) s právnym poriadkom, medzinárodnými záväzkami, dôležitými záujmami Slovenskej republiky. Záznam označí aj v prípade, ak sú splnené podmienky podľa vykonávacieho dohovoru. Tento rozsah zodpovedá vymedzeniu v čl. 24 ods. 1 rozhodnutia o SIS II, podľa ktorého pokiaľ sa členský štát domnieva, že uplatňovanie zápisu vloženého v súlade s čl. 26, 32 alebo 36 nie je zlučiteľné s jeho vnútroštátnym právom, jeho medzinárodnými záväzkami alebo dôležitými národnými záujmami, môže dodatočne požiadať o označenie zápisu indikátorom nevykonateľnosti s cieľom upozorniť, že opatrenie, ktoré sa má prijať na základe zápisu, sa nevykoná na jeho území. Indikátor nevykonateľnosti doplní útvar SIRENE členského štátu, ktorý vložil zápis.

100. Vychádzajúc z gramatického výkladu § 12 zákona č. 154/2010 Z. z. v kontexte s čl. 24 ods. 1 rozhodnutia o SIS II, možno dospieť k záveru, že rozsah preskúmania záznamu je vymedzený všeobecne a široko a umožňuje generálnej prokuratúre preskúmať záznam z najrozličnejších hľadísk, ktoré obsahovo spadajú do špecifikovaných kritérií v § 12. Z uvedeného dôvodu neobstojí právny názor generálnej prokuratúry, podľa ktorého označiť záznam môže len z tých dôvodov, ktoré predstavujú obligatórne dôvody nevykonania európskeho zatýkacieho rozkazu. Znenie § 12 zákona č. 154/2010 Z. z. je jednoznačné, obsahovo je identické s čl. 24 ods. 1 rozhodnutia o SIS II a nevyvoláva pochybnosti o jeho obsahu.

101. Na druhej strane je potrebné uviesť, že právny záver generálnej prokuratúry, že označenie záznamu flagom sa vykoná len vtedy, ak sú tu obligatórne dôvody na nevykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu, podporuje bod 15 a čl. 25 ods. 1 a 2 rozhodnutia o SIS II.

102. Podľa bodu 15 rozhodnutia o SIS II členskému štátu by sa malo umožniť pridať k zápisu označenie nazývané indikátor nevykonateľnosti s cieľom označiť, že opatrenie, ktoré sa má vykonať na základe zápisu, sa nevykoná na jeho území. Ak sa vydajú zápisy na účely odovzdania, žiadne ustanovenie tohto rozhodnutia by sa nemalo vykladať tak, aby sa odchyľovalo od ustanovení rámcového rozhodnutia 2002/584/SVV alebo bránilo pri jeho uplatňovaní. Rozhodnutie o označení indikátorom nevykonateľnosti by sa malo zakladať len na dôvodoch na odmietnutie, ktoré uvedené rámcové rozhodnutie obsahuje.

103. Obdobne podľa čl. 25 ods. 1 rozhodnutia o SIS II ak sa uplatňuje rámcové rozhodnutie 2002/584/SVV, indikátorom nevykonateľnosti znemožňujúcim zatknutie sa označí zápis v súvislosti so zatknutím na účely odovzdania len v prípade, ak justičný orgán príslušný na vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu podľa vnútroštátneho práva odmietol tento zatýkací rozkaz vykonať na základe dôvodu na nevykonanie a ak sa požadovalo pridanie indikátora nevykonateľnosti.

104. Podľa čl. 25 ods. 2 rozhodnutia o SIS II na príkaz príslušného justičného orgánu podľa vnútroštátneho práva, a to buď na základe všeobecného pokynu, alebo v konkrétnom prípade, sa však označenie indikátorom nevykonateľnosti môže vyžadovať aj v prípade zápisu v súvislosti so zatknutím na účely odovzdania, ak je zrejmé, že sa vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu bude musieť odmietnuť.

105. Uvedené ustanovenia – bod 15 a čl. 25 ods. 1 a 2 rozhodnutia o SIS II – je potrebné vykladať v kontexte s čl. 24 rozhodnutia o SIS II. Ustanovenie čl. 24 ods. 1 rozhodnutia o SIS II predstavuje právny základ pre vyznačenie indikátorom nevykonateľnosti z dôvodov špecifikovaných v tomto ustanovení, ktoré zjavne môžu byť odlišné od vyznačenia indikátorom nevykonateľnosti podľa čl. 25 ods. 1 a 2 rozhodnutia

o SIS II, ktoré sú podmienené rozhodnutím o nevykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu na základe dôvodov na nevykonanie, resp. existenciou predbežného záveru, že vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu bude potrebné odmietnuť.

106. Okrem toho sa v prípade sťažovateľa javí, že právny názor generálnej prokuratúry, podľa ktorého označiť záznam môže len z tých dôvodov, ktoré predstavujú obligatórne dôvody nevykonania európskeho zatýkacieho rozkazu, je v rozpore aj s praxou, ktorú generálna prokuratúra zaviedla. Z pokynov generálnej prokuratúry pre Národnú ústredňu SIRENE z 22. mája 2007 a 22. októbra 2008 a z výsluchu zamestnankyne Národnej ústredne SIRENE vyplýva, že generálna prokuratúra inštruovala Národnú ústredňu SIRENE tak, aby skúmala, či sa týka činov/skutkov, za ktoré možno uložiť trest odňatia slobody v špecifikovanej výške; výšku uloženého trestu odňatia slobody alebo jeho zvyšku, ktorý sa má vykonať; vek osoby, ktorej sa záznam týka, a obojstrannú trestnosť v situáciách, keď nejde o špecifikované trestné činy. Z uvedeného je zrejmé, že pokyn generálnej prokuratúry nepokrýva celý rozsah obligatórných dôvodov na nevykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu v zmysle § 23 ods. 1 zákona č. 154/2010 Z. z. v kontexte s čl. 3 rámcového rozhodnutia o EZR – nezahŕňa dôvody na nevykonanie podľa § 23 ods. 1 písm. a) a b) zákona č. 154/2010 Z. z., s ktorými korešpondujú dôvody podľa čl. 3 ods. 1 a 2 rámcového rozhodnutia o EZR. Ústavný súd pre potrebu tohto posúdenia nezohľadňuje dôvod podľa § 23 ods. 1 písm. e) zákona č. 154/2010 Z. z., t. j. premlčanie, ktoré je v čl. 4 ods. 4 rámcového rozhodnutia o EZR vymedzené ako fakultatívny dôvod na nevykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu (v tomto kontexte poukazuje ústavný súd na prebiehajúcu diskusiu týkajúcu sa spôsobu transpozície rámcového rozhodnutia o EZR vyplývajúcu napr. z rozsudkov Súdneho dvora vo veciach C-579/15 z 29. 6. 2017, Daniel Adam Poplawski I, alebo C-573/17 z 24. 6. 2019, Daniel Adam Poplawski II, pozn.).

107. Úvaha vymedzená v predchádzajúcom bode je relevantná v prerokúvanej veci v tom smere, že ak generálna prokuratúra prezentuje právny názor, že označiť záznam môže len z tých dôvodov, ktoré predstavujú obligatórne dôvody nevykonania európskeho zatýkacieho rozkazu, je otázne, či ona sama aj pri vybavení tretieho podnetu sťažovateľa preskúmala záznam v rozsahu obligatórných dôvodov nevykonania záznamu, ktorý vyplýva

z pokynov pre Národnú ústredňu SIRENE, alebo v rozsahu obligatórných dôvodov tak, ako vyplývajú z § 23 ods. 1 zákona č. 154/2010 Z. z. v kontexte s čl. 3 rámcového rozhodnutia o EZR. V každom prípade prax, ktorú zaviedla generálna prokuratúra – vzhľadom na obsah špecifikovaného pokynu – vyvoláva pochybnosti aj v rámci právneho názoru generálnej prokuratúry, t. j. že preskúmava záznam z hľadiska obligatórných dôvodov na nevykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu podľa § 23 ods. 1 zákona č. 154/2010 Z. z. Nad rámec veci ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že v tomto konaní neposudzuje a ani nemôže posudzovať ústavnú udržateľnosť celkového mechanizmu predbežného preskúmania záznamov, ktorý zaviedla generálna prokuratúra. Takéto skúmanie nie je prípustné v konaní o individuálnej ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy a zjavne by presahovalo predmet tohto konania.

108. Právny názor generálnej prokuratúry neobstojí napokon aj z dôvodu, že z ďalších ustanovení rozhodnutia o SIS II a rámcového rozhodnutia o EZR vyplýva, že dôvody na odmietnutie vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu nemožno vyvodzovať len z čl. 3 a čl. 4 rámcového rozhodnutia o EZR.

109. Podľa bodu 34 rozhodnutia o SIS II toto rozhodnutie rešpektuje základné práva a dodržiava zásady uznávané Chartou základných práv Európskej únie.

110. V zmysle bodu 12 rámcového rozhodnutia o EZR toto rámcové rozhodnutie rešpektuje základné práva a dodržiava zásady uznané v čl. 6 Zmluvy o Európskej únii a vyjadrené v Charte základných práv Európskej únie, najmä jej kapitole VI...

Toto rámcové rozhodnutie nebráni členskému štátu v uplatňovaní jeho ústavných zásad týkajúcich sa riadneho procesu, slobody združovania, slobody tlače a slobody prejavu v iných médiách.

111. Podľa čl. 1 ods. 3 rámcového rozhodnutia o EZR toto rámcové rozhodnutie nebude meniť povinnosť rešpektovať základné práva a základné právne princípy zakotvené v čl. 6 Zmluvy o Európskej únii.

112. Z už citovaných ustanovení je zřejmé, že relevantným důvodem na nevykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu je aj ochrana základných práv. Tento záver podporuje aj judikatúra Súdneho dvora [napr. rozsudok Súdneho dvora v spojených veciach C-404/15 a C-659/15 PPU z 5. 4. 2016 (Aranyosi a Căldăraru)].

113. Generálna prokuratúra namieta, že takýto široký rozsah prieskumu – t. j. ohľad na základné práva – predstavuje prejudikovanie rozhodovania v konaní o európskom zatýkacom rozkaze. Takýto široký prieskum nemožno podľa generálnej prokuratúry aplikovať v predprocesnej fáze, t. j. pred začatím konania. Sťažovateľ bude mať po zadržaní a po začatí konania možnosť uplatniť svoje námietky a súd bude povinný sa s týmito námietkami vysporiadať.

114. Ústavný súd pripúšťa, že námietky generálnej prokuratúry sú racionálne a majú svoju nepochybnú relevanciu. Tieto námietky zjavne vychádzajú z dôsledného rešpektovania právomocí jednotlivých štátnych orgánov – polície, prokuratúry a súdov, ktoré sú osobitne vymedzené v právnej úprave. V právnom štáte nie je prípustné, aby štátny orgán vykonával právomoc, ktorá patrí inému štátnemu orgánu. Napriek uvedenému ústavný súd identifikoval také okolnosti, pre ktoré nemohol akceptovať tieto námietky generálnej prokuratúry.

115. V prvom rade je potrebné vychádzať z predpokladu, že v každom štádiu svojej činnosti sa štátny orgán musí zdržať svojvôle. Je pritom bez právneho významu, či ide o procesný postup, t. j. postup v zákonom regulovanom konaní, alebo ide o mimoprocesnú činnosť, teda predbežnú, prieskumnú a inú činnosť, ktorá nespadá do rámca štandardného konania. Z tohto pohľadu predbežné preskúmanie záznamu podľa § 12 zákona č. 154/2010 Z. z. predstavuje zákonom regulovanú činnosť špecifikovaných štátnych orgánov, osobitne generálnej prokuratúry, ktorá predchádza konanie o európskom zatýkacom rozkaze – pritom aj pri výkone tejto činnosti sa generálna prokuratúra musí vyhnúť svojvôli. Ustanovenie § 12 zákona č. 154/2010 Z. z. jednoznačne stanovuje rozsah predbežného preskúmania záznamu a je zjavné, že generálna prokuratúra tento rozsah nerešpektovala, preto ústavný súd dospel k záveru, že generálna prokuratúra konala

arbitrárne. Ústavný súd v tomto kontexte poukazuje na svoju judikatúru (I. ÚS 3/98), v ktorej uviedol, že čl. 2 ods. 2 ústavy vytvára právnu istotu tiež v tom, že žiadny orgán štátu (odlišný od zákonodarcu) nie je oprávnený samostatne a podľa vlastnej úvahy rozhodnúť, kedy a za akých podmienok nebude konať v rozsahu zákona a zákonom ustanoveným spôsobom.

116. V druhom rade je potrebné vychádzať z toho, že pri každej zákonom regulovanej činnosti musí štátny orgán uplatňovať a rešpektovať garancie ochrany základných práv v rozsahu a v povahe, ktorá zodpovedá uvedenej činnosti. Z tohto pohľadu je zrejmé, že ani zo štádia predbežného preskúmania záznamu nemožno vylúčiť ochranu základných práv, t. j. aj v rámci tejto činnosti musí generálna prokuratúra skúmať námietky týkajúce sa ohrozenia alebo porušenia základných práv a v mimoriadnych a zjavných prípadoch má uplatniť zákonné prostriedky, ktoré zabezpečia ochranu základných práv. V rámci predbežného preskúmania záznamu je pritom takýmto prostriedkom indikátor nevykonateľnosti (flag), ktorý v špecifikovaných prípadoch bude spôsobilý úplne eliminovať alebo aspoň redukovať ohrozenie alebo porušenie základných práv.

117. V tomto smere je relevantné, že sťažovateľ v treťom podaní uviedol nové skutočnosti – osobitne námietky týkajúce sa ohrozenia práva na spravodlivé súdne konanie [*«reálne riziko, že podávateľ podnetu bude v Chorvátskej republike vystavený arbitrárnemu konaniu a zaobchádzaniu a bude porušené jeho právo na spravodlivý proces vedený pred nezávislým súdom... konanie v Chorvátsku vykazuje znaky „politicky“ motivovaného procesu»*]. Generálna prokuratúra v oznámení z 27. novembra 2018 uviedla, že tieto námietky preskúma vykonávajúci súdny orgán pri rozhodovaní o odovzdaní osoby s tým, že takéto preskúmanie *„presahuje rámec predbežného preskúmania záznamu a pokiaľ to bude potrebné, bude vykonané v prípade zadržania osoby na území SR v rámci predbežného vyšetrovania vykonávaného krajskou prokuratúrou, prípadne v rámci rozhodovania súdu.“* Z uvedeného je zrejmé, že generálna prokuratúra pri vybavení tretieho podania sťažovateľa, ktorým realizovala aj predbežné preskúmanie záznamu podľa § 12 zákona č. 154/2010 Z. z., úplne rezignovala na akýkoľvek prieskum nových – dotedy neuplatnených námietok sťažovateľa týkajúcich sa ohrozenia práva na spravodlivý proces.

118. Ústavný súd sa domnieva, že právny výklad vymedzený v predchádzajúcich odsekoch tohto nálezu je v súlade so zámermi a cieľmi, ktoré vyplývajú z rozhodnutia o SIS II a rámcového rozhodnutia o EZR. Tento výklad nevedie k znefunkčneniu systému odovzdávania osôb medzi členskými štátmi Európskej únie na základe európskeho zatýkacieho rozkazu. Zároveň zabezpečuje dôsledné rešpektovanie ochrany základných práv pri každej právne regulovanej činnosti štátnych orgánov členských štátov v predmetnom systéme. Rozhodnutie o SIS II a ani rámcové rozhodnutie o EZR nevyklúčujú ochranu základných práv zo žiadneho štádia činnosti štátnych orgánov členských štátov v systéme odovzdávania osôb na základe európskeho zatýkacieho rozkazu. Vzhľadom na uvedené ústavný súd nepovažoval za potrebné prerušiť konanie a požiadať Súdny dvor podľa čl. 267 ods. 3 Zmluvy o fungovaní Európskej únie o výklad formou predbežného nálezu. V tomto smere ústavný súd poukazuje na právny názor Súdneho dvora v rozsudku vo veci C-573/17 z 24. júna 2019 (Poplawski II), podľa ktorého orgány členských štátov vrátane súdov sú však povinné v čo najväčšej možnej miere vykonať konformný výklad svojho vnútroštátneho práva, ktorý im umožní dosiahnuť výsledok zlučiteľný s účelom predmetného rámcového rozhodnutia. Ústavný súd v tomto kontexte zdôrazňuje, že § 12 zákona č. 154/2010 Z. z. je obsahovo identický s čl. 24 ods. 1 rozhodnutia o SIS II a výklad tohto ustanovenia zákona vedie k výsledku, ktorý je zlučiteľný s účelom rozhodnutia o SIS II a rámcového rozhodnutia o EZR. Obdobne ústavný súd nepovažoval za potrebné žiadať Súdny dvor o stanovisko k otázke, či hľadaná osoba má právo iniciovať v ktoromkoľvek členskom štáte preskúmanie záznamu; ak áno, akým spôsobom má byť výsledok tohto preskúmania oznámený hľadanej osobe. Ústavný súd dospel k záveru, že pre potreby Slovenskej republiky dostatočná odpoveď na túto otázku vyplýva z ústavných princípov Slovenskej republiky (napr. čl. 2 ods. 3 ústavy), zo zákonnej úpravy vybavovania podnetov upravenej v zákone o prokuratúre a tiež z judikatúry ústavného súdu (napr. III. ÚS 2/09, II. ÚS 4/2011).

VII. Závery ústavného súdu

VII.1 K vysloveniu porušenia základného práva sťažovateľa na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 47 charty

119. Vzhľadom na už uvedené skutočnosti ústavný súd dospel k záveru, že generálna prokuratúra pri vybavení tretieho podania sťažovateľa neuplatnila svoju právomoc v rozsahu, ktorý jej vyplýval z právnej úpravy, teda konala arbitrárne, a preto oznámením z 27. novembra 2018 generálna prokuratúra porušila základné právo na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. V zmysle čl. 51 ods. 1 charty ustanovenia tejto charty sú pri dodržaní zásady subsidiarity určené pre inštitúcie, orgány, úrady a agentúry Únie, a tiež pre členské štáty výlučne vtedy, ak vykonávajú právo Únie. V prerokúvanom prípade generálna prokuratúra aplikovala ustanovenia zákona č. 154/2010 Z. z., ktorým Slovenská republika implementovala rámcové rozhodnutie o EZR a tiež rozhodnutie o SIS II, preto išlo o vykonávanie práva Únie v zmysle čl. 51 ods. 1 charty (porovnaj tiež rozsudok vo veci C 5/88 z 13. 7. 1989, Wachauf) a charta je v predmetnej veci aplikovateľná. Ústavný súd tiež prihliadol na judikatúru Súdneho dvora, ktorý pri výklade pojmu „vydávajúci súdny orgán“ v zmysle čl. 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia o EZR uviedol, že tento pojem neoznačuje len sudcov alebo súdy členského štátu, ale v širšom zmysle sa môže vzťahovať aj na orgány, ktoré sa podieľajú na výkone spravodlivosti v trestných veciach v tomto členskom štáte, najmä na rozdiel od správnych orgánov alebo policajných orgánov, ktoré sú súčasťou výkonnej moci (rozsudky z 10. 11. 2016, Poltorak, C-452/16 PPU, EU:C:2016:858, body 33 a 35, ako aj z 10. 11. 2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, body 34 a 36). Pojem „súdny orgán“ v zmysle čl. 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 by mohol zahŕňať aj orgány členského štátu podieľajúce sa na výkone spravodlivosti v trestných veciach v tomto členskom štáte bez toho, aby boli nevyhnutne sudcami alebo súdmi (rozsudok Veľkej komory Súdneho dvora vo veci C-509/18 z 27. 5. 2019). V zmysle uvedených právnych záverov možno zákonom regulovanú činnosť generálnej prokuratúry pri predbežnom preskúmaní záznamu podľa § 12 zákona č. 154/2010

Z. z. vnímať ako zákonom regulovanú činnosť súdneho orgánu. Na tomto základe ústavný súd dospel tiež k záveru, že oznámením z 27. novembra 2018 generálna prokuratúra porušila aj základné právo na spravodlivý proces podľa čl. 47 charty (bod 1 výroku nálezu).

VII.2 K zrušeniu oznámenia generálnej prokuratúry a vráteniu veci na ďalšie konanie

120. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

121. Podľa § 133 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd zruší rozhodnutie alebo opatrenie, ktorým boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa. Ústavný súd zruší aj iný zásah, ktorým boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa, ak to pripúšťa povaha zásahu.

122. Podľa § 133 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie.

123. Podľa § 134 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd zruší právoplatné rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah a vec vráti na ďalšie konanie, ten, kto vo veci vydal rozhodnutie, rozhodol o opatrení alebo vykonal iný zásah, je povinný vec znova prerokovať a rozhodnúť. V tomto konaní alebo postupe je viazaný právnym názorom ústavného súdu.

124. Sťažovateľ okrem vyslovenia porušenia svojich práv v petite svojej ústavnej sťažnosti žiada, aby ústavný súd zrušil oznámenie generálnej prokuratúry z 27. novembra 2018 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Vzhľadom na uvedené ústavný súd zrušil napadnuté oznámenie generálnej prokuratúry z 27. novembra 2018 a vec vrátil generálnej prokuratúre na ďalší postup (bod 2 výroku nálezu). Úlohou generálnej prokuratúry pri ďalšom postupe bude zohľadniť právne názory ústavného súdu a znovu sa zaoberať tretím podaním sťažovateľa.

VII.3 K trovám konania

125. Ústavný súd napokon rozhodol aj o náhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku jeho právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

126. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

127. Ústavný súd priznal sťažovateľovi náhradu trov konania v sume 1 038,78 € v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to ako odmenu za 5 úkonov právnej služby podľa § 13a ods. 1 písm. a), c) a e) vyhlášky (prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom, sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, replika sťažovateľa, účasť na ústnom pojednávaní). Ústavný súd vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby za rok 2019 v sume 163,33 € (1/6 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky) a náhrady hotových výdavkov (režijný paušál) za každý úkon právnej služby v sume 9,80 € (1/100 výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky), čo spolu predstavuje sumu 865,65 €. Z priloženého osvedčenia o registrácii pre daň z pridanej hodnoty vyplýva, že právna zástupkyňa sťažovateľa je platcom dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“), a zo zistenia ústavného súdu vyplýva, že aj substitučná právna zástupkyňa prítomná na ústnych pojednávaniach je platcom DPH, preto uvedená suma bola

zvýšená o DPH vo výške 20 % podľa § 18 ods. 3 vyhlášky a podľa zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov o sumu 173,13 €, čo spolu predstavuje sumu 1 038,78 € (bod 3 výroku nálezu).

128. Priznanú úhradu trov konania je generálna prokuratúra povinná zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa v lehote uvedenej v bode 3 výroku nálezu (§ 135 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

VII.4 K nevyhoveniu zvyšnej časti ústavnej sťažnosti

129. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poukazuje na právny názor ESĽP, podľa ktorého procedúra odovzdávania osôb na základe európskeho zatýkacieho rozkazu sa netýka rozhodovania o trestnom obvinení (rozhodnutie vo veci Monedero Angora proti Španielsku zo 7. 10. 2008). Obdobne v prerokúvanom prípade generálna prokuratúra bezprostredne nerozhodovala o občianskych právach alebo záväzkoch sťažovateľa. Možno pripustiť, že nevyznačenie flagu má za následok, že sťažovateľ nemôže vstúpiť na územie Slovenskej republiky, resp. výkon jeho práva podnikat' vo forme fyzickej prítomnosti na území Slovenskej republiky je týmto znemožnený, avšak ani tento dôsledok nespadá *ratione materiae* do rámca práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na rozhodnutie ESĽP o neprípustnosti sťažnosti vo veci Dalea proti Francúzsku z 2. februára 2010, v ktorom rumunský občan žiadal výmaz určitého záznamu v Schengenskom informačnom systéme vložený francúzskymi orgánmi, v dôsledku ktorého mu boli zamietnuté víza na vstup do Spolkovej republiky Nemecko, resp. do Francúzska. V prerokúvanom prípade nejde ani o rozhodnutie o vyhostení alebo vydání, ktoré by viedlo alebo mohlo viesť k flagrntnému odopreniu spravodlivosti v dožadujúcom štáte tak, ako to predpokladá ESĽP v rozhodnutí Pirozzi proti Belgicku zo 17. apríla 2017. Z uvedených dôvodov ústavný súd tejto časti ústavnej sťažnosti sťažovateľa nevyhovel (bod 4 výroku nálezu).

130. Pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, ústavný súd, odvolávajúc sa na svoju doterajšiu judikatúru (IV. ÚS 119/07, IV. ÚS 383/08), k tomu uvádza, že čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy majú charakter všeobecných ústavných princípov, ktoré sú povinné rešpektovať všetky orgány verejnej moci pri výklade a uplatňovaní ústavy. Označené články ústavy sú vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, t. j. aj jeho rozhodovania o porušovaní základných práv a slobôd garantovaných ústavou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, preto ústavný súd nepovažoval za potrebné vysloviť porušenie týchto článkov ústavy vo výrokovej časti tohto nálezu (IV. ÚS 303/2010, IV. ÚS 308/2011, IV. ÚS 150/2018; podobne aj II. ÚS 541/2011, II. ÚS 382/2018). Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnej sťažnosti v tejto časti nevyhovел (bod 4 výroku nálezu).

131. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 45 ods. 1 a čl. 50 charty a práva podľa čl. 54 vykonávacieho dohovoru sa ústavný súd riadil princípom minimalizácie svojich zásahov do právomoci všeobecných súdov (alebo iných štátnych orgánov), rozhodnutia ktorých sú v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy preskúmané (IV. ÚS 303/04, IV. ÚS 64/2010, IV. ÚS 100/2014), ktorý vyplýva z jeho subsidiárneho postavenia pri ochrane základných práv a slobôd. Vychádzal pritom v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (napr. II. ÚS 182/06, IV. ÚS 311/08) z toho, že v nadväznosti na vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva podľa čl. 47 charty oznámením generálnej prokuratúry z 27. novembra 2018 a zrušením tohto oznámenia sa otvára priestor na to, aby sa generálna prokuratúra v ďalšom postupe sama vysporiadala s ochranou uvedených práv. Ústavný súd preto v tejto časti ústavnej sťažnosti sťažovateľa nevyhovел, uprednostňujúc právomoc generálnej prokuratúry na ochranu subjektívnych práv účastníkov konania pred ich ochranou v konaní pred ústavným súdom (bod 4 výroku nálezu).

132. V zmysle § 70 ods. 1 zákona o ústavnom súde tento nález nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia poslednému z účastníkov tohto konania pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. februára 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu